

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

1932

Αρ. 444

Ετος 9^ο

Τραγουδι
για τις λευκογυνες
στην Πρωμυθια

πώς δεν έχει παραλείψει τίποτα, κανένα μέσο, πού να μην το εξαντλήσει...

Κι' ο φίλος μας γιατρός, πού τον συνόδευε, μās έγγραφε, κ' έ-καίνος, ταχυτά, και μās πληροφορούσε, πώς η κατάσταση του, αν δεν ήταν κρίσιμη ακόμα, ήταν, όμως, πάντα σοβαρή. Αυτάματα κατακαρδα για το φτωχό μας φίλο, πού με το μπρίο του και με τη ζωηρόδα του, μās είχε, άλλοτε, καταδιασκεδάσει, και μās είχε γί-νει τόσο απαραίτητος, ώστε να μη μπορεί να νοηθεί γλέντι και χα-ρά, χωρίς εκείνον! Η στενοχώρια μās ήταν ελκυστική, και τα θεριά τὰ λόγια, πού του γράφαμε, έβγαζαν απ' τὰ βάθη της ψυ-χής μας...

Κ' έπειτα πάλι, ξαφνικά, μάθαμε και την τρίτη του έγγραφηση. Το γράμμα του γιατρού, πού την ανήγγελλε, δεν ήταν πιά δειλό, διαταχτικό, όπως τις προηγούμενες φορές. Ήταν αισιόδοξο, θεμιτό κ' έλπιδοφόρο! Αλλά και το γράμμα του Παντελή του ίδιου, πού ήθελε δυο—τρεις μέρες ύστερότερα, ήταν, κ' αυτό, χαρούμενο κ' ένθουσιαστικό! Φαίνεται πώς η τρίτη του έγγραφηση, ήταν τελείως ικανοποιητική, κ' ότι, παρ' όλες τις αντίθετες προβλέψεις, είχε ξε-ριζώσει το κακό! Φαίνεται πώς τὰ πράγματα βάδιζαν κατ' εὐχὴν—κ' η παραμονή του στη Βιέννη, ήταν πλέον ζήτημα, όχι μαζωρομάτων, ἀλλ' αποθεραπείας κ' αναρρώσεως... Άναγράφω δολιχόρο το γράμ-μα του, γιά να δείξω την άβάσταχτη χαρά, και τη διάθεση, πού το χαρακτηρίζει:

«Άγαπητοί μου και καλοί μου φίλοι!

Να μην το πείτε ούτε το παπά—άλλά νομίζω πώς τη γλάνω-σα, παιδιά μου! Όλους αυτούς τους τελευταίους μήνες, είχα τόνα πόδι μέσ' στο λάκο, γι' αυτό και δε μπο-ρούσα να χορέψω... Άν δεν είχα την καλή την τύχη να πέσω στα εύλογημένα χέρια του θαυματουργού αυτού κυρίου—ένος χασάπη, δηλαδή, από τους προ-τούς!—θαφηνά σίγουρα, εδώ, τὰ κοι-καλικά μου, συνοργιά με τον Άετι-δέα... Όμως ο διάβολος, θαρρώ πώς με λυπήθηκε! Το τρίτο μου πετόκομμα, φαίνεται πώς με γλάνωσε... Η καρδιά μου γύρισε στον τόπο της! Και δε βλέ-πω, κ' ενώ, την ώρα, τώρα, να γυρίσω στον τόπο το δικό μου... Το τί γλέντι θα γίνει, βρε παιδιά, άμα με δите ζωντανό μπροστά σας, ούτε λέγεται, ούτε και πε-ριγράφεται! Οά σας κάνω ένα δεύτερο τραπέζι, ένα τραπέζι πού θ' αφήσει έ-ποχή! Άν γυρίσω γερός, όπως έλπίζω—κ' όπως με βεβαιώνει κ' ο γιατρός μου, ή μάλλον ο περίφημος χασάπης μου!—έχω σκοπό, να την άγία μου την πιστή, να μην αφήσω τίποτα γερό! Τότε είναι πιά πού θα το κάψουμε...

Μ' όλη μου την άγάπη,
ΠΑΝΤΕΛΗΣ».

Ένα τέτοιο γράμμα—γραμμένο μ' όλο το παλλό του κέρφ—ήταν έπόμενο να μās χαροποιήσει... Ο Παντελής ξανάβρισκε, σ' αυτό, όλο το ύφος του κ' όλο τον έαυτό του! Ήταν άρεστικό, αυτό το γράμμα, γιά να πειστούμε πώς την είχε σκαπουλάσει...

Οι καταπάνες έπιστολές τους, έπιδεικνύοναν αυτό το γεγονός. Ο Παντελής είχε σωθεί δρισταία! Η χαρά μās ήταν δίχως όρια... Μās μιλούσε γιά τις έπισκέψεις του στα διάφορα μουσεία της Βιέν-νης, γιά τις χίλιες—δυό διασκεδάσεις της, γιά τὰ πάρκα της, και γιά τη μουσική της! Γύριζε μαζί με το γιατρό του, σ' όλα τὰ κέν-τρα της και σ' όλα τὰ μνημεία της, λιώνοντας όλη την παιδιαστική χαρά του ξαναγυρισμού του στη ζωή, κ' έπωφελομένους αυτής της ευκαιρίας, γιά να μετατρέψει το ταξίδι του, από ταξίδι αναγκασ-τικό, σε ταξίδι γλέντι κ' άναμνηξης...

Έπ' δυο μήνες, χωρίς διακοπή, δε μās έγγραφε, παρ' αν' αυτά τὰ πράγματα. Κι' ο γιατρός, απ' την άλλη τη μεριά, ήταν, κ' έ-καίνος, παραυλασμένος από θεάματα κ' από διασκεδάσεις! Έδι-ναν, κ' οι δυο τους, την έντύπωση τρελλών παιδιών, πού τὰ χάρουν όλα ξεχασμένα, και δεν ξαίρουν με τί τρόπο να ξεσκάσουν...

Και στο τελευταίο του το γράμμα—ένα γράμμα ρομάντο κα-λαμπούρια, όπως συνήθισε να γράφει ταχυτά—έκανε κάποια νύξη, τελειολάντων, και γιά τον προσεχή του έρχομό...

Πού ήταν, λοιπόν, ή ουσιομέρα μās, ή όδύνη κ' ή κατάληξη μās, όταν, αντί πού γυρισμό αυτού, πού τον περιμέναμε μ' άλη-θινή λαχτάρα, λάβαμε ένα τεταπώδες τηλεγράφημα, πού μās άνάγ-γελλε, ξερά, το θάνατο του Παντελή! Στο τηλεγράφημα αυτό, ή-πογραφεόταν ο γιατρός...

Μείνουμε, όλοι, μ' άνοιχτό το στόμα! Δέν ξαίραμε τί να υποθέ-σουμε! Ο νους μās πήγε σε κακή διάγνωση, σε δηλητηρίαση του αλματος, σ' έπιπλο-κή του κατωήθους όγκου, σε τεταρτη έγχεσηση, μοιραία... Ποτέ δε βάζαμε στο νου μās την ά-

ΤΑ ΑΜΙΜΗΤΑ

ΟΙ ΔΥΟ ΜΑΞΙΜ... ΓΚΟΡΚΥ

Κάποιο κυλοκαίρι, ο Ρώσος διηγηματογράφος Μαξιμ Γκόρκυ, έτυχε να βρίσκεται σε μία επαρχιακή πόλη, το Ζεζζότον.

Κοντά το βράδυ, περνώντας μπροστά απ' το μοναδικό θέατρο της πόλεως, είδε μ' έκπληξη του, ότι στο πρόγραμμα της βραδιάς αναγγελλόταν ένα παλιό του δραματικό έργο.

Το πρόγραμμα τον ευχαρίστησε φυσικά, αλλά ή έκπληξη του μεγέ-λωσε όταν, διαβάζοντας παρακάτω, έφτασε και στην εξής φράση:

«Είς το τέλος της παραστάσεως θα εμφανισθή και ο συγγρα-φεύς, γιά να χαιρετήση το άξιότιμον Κοινόν».

Περίεργος ο Γκόρκυ να δη το έργο του παίζόμενο από ένα πλανόδιο θέατρο και από πάντων τόν... ίδιο τον έαυτό του επί πα-ρετάτ το άξιότιμον Κοινόν, έβγαλε ένα εισιτήριο και όταν άρχισ-η παράσταση, μπήκε στο θέατρο και τριάντως άνάμεσα στους θεατές.

Το έργο του ήταν φυσικά άγνωστο όπως παίζόταν.

Μολταύτα, ο Γκόρκυ κατόπαι τη δυσχερέειά του και παρμέν άντιπόνο να ιδή επί σκηνής τόν... έαυτό του.

Η ίδια άνυπομονσία κατείχε φαίνεται και τους άπώλους θεα-τάς, οι όποιοι, μόλις έπεσε ή αύλαία, άρχισαν να θορυβούν, να πα-δοροτούν και να φωνάζουν:

—Τόν συγγραφέα! Ο συγγραφέα!

Πράγματι, ή αύλαία άνοιξε ξαφνικά κ' ένας άνθρωπος παρο-αίστησε στη σκηνή, χαρτέθηκε με μία βαθιά ύπόγεια κ' έρη-

ένω το Κοινόν χειροκροτούσε κατενθου-σιασμένα.

Ο Γκόρκυ τὰ είχε κυριολεκτικώς γε-μένα. Γιατί παραγματικά ο άνθρωπος πού εμφανίστηκε στη σκηνή, ήταν ένας άληθινός σωσίας του, ένας δούρας Γκόρκυ! Έτρεξε λοιπόν στο θέατρο και τον παρακάλεσε—χωρίς να πει τί-πούς είνε—να τόν παραστάση στην κ' Γκόρκυ.

Έτσι, σε λίγο, οι δυο... Εύχρη-βρισκόντουσαν άντιμέτωποι. Ο νεώτερος όμως Γκόρκυ άντελήφθη φαινοτα έπί-σως τί συνέβαινε κ' έσπεξε το χέρι πού μεγάλου συγγραφέος με σπινθήρα.

—Ω, είσθε ο άληθινός Γκόρκυ! Ερ-χου να λή με δάκρυα σχεδόν επί μύ-τια. Σας έκτείνω όμως, μην κάπτετε νεύνα θόρυβο. Είμαι ένας φτωχός παλιός ήθοποιός χωρίς εργασία. Μόλις τώρα τε-λευταία με πήραν σ' αυτό το θέατρο γιά να παίζω τούς... συγγραφέα! Μη γίνε-αίτια να χύσω το ψυμά τόν παιδίον μου, κύριε Γκόρκυ...

—Πούχασε, φίλε μου, το έλε μ' μεγάλος συγγραφέα. Δέν πρόκειται πιά: Πώς μπόρεσες κ' ένινες όμως μ' έμένα;

—Μά... σάς έχω ιδεί πολλές φορές, κύριε Γκόρκυ. Κι' όποτε, αυτή είνε ή ειδικότης μου. Μεταμορφώνω το πρόσωπό μου ανάλο-γος τόν περιστάσεων. Πότε γίνομαι Σόντεριμαν, πότε Ραστιν, πότε Γκόρκυ. Τί να κάνω; Γιά να βγάλω το ψυμά τόν παιδίον μου, κύριε... Γ' αυτό, σάς παρακαλώ και πάλι, μη θυμώσε-τε.

Ο Γκόρκυ, άφού καθισήχασε το φτωχό γέρο ήθοποιό, έμειν έπί το θέατρο βαθιά συγκινημένος.

λήθεια! Λέγαμε, μάλλον, πώς ο Παντελής, νομίζοντας πώς ήτο καλός, τόρριξε πάλι στις διασκεδάσεις, κ' ο όγκος του ξαναπαρουσί-στηκε, παρ' οσοδήποτε, έτούτη τη φορά...

Κ' εκεί πού τυραννούσαμε το νου μās, πελαγομένοι μες στη υποθέσεις—άλλά και βέβαιον γι' αυτή την έκδοχή—έφτασ' ένα γράμμα του γιατρού. Αυτό το γράμμα μās τὰ έξηγούσε όλα—μās άνέτρεπε όλες τις υποθέσεις. Ο Παντελής ήταν τελείως γε-τρεμένος, είχε ξαναβρεί όλο το κέρφ του, κ' ήταν, να μη βασανί-ζε το κομπόξ άπ' όλες τις φορές—όταν ένα τυχαίο γεγονός—έν' έπ-κείνα τὰ τυχαία γεγονότα, πού συμβαίνουν σ' όλους τους ανθρώ-πους—ήθελε, και κατέστρεψε τὰ πάντα. Ήταν ή μέρα πού έπρόκειτο να φύγουν. Είχαν βγαλμένα τὰ εισιτήριά τους, και περιμένον-τάν έρχομό του τριάνου, είχαν μπει στο κυλικείο του σταθμού, γιά να τομνησούν καπνί, στο πόδι. Καθώς έβγαζαν από το κυλικεί-ο—είχαν άκούσει το σφύριγμα του τριάνου—ο Παντελής, μες στη μεγάλη βιάση του—βιαζόταν πάντα, ο εύλογημένος—γύρισε σε κάποια λεμονόκουτα, κ' έπεσε με το πρόσωπο στον τοίχο. Ή-ταν, εκεί, το πάμολο της πόρτας. Έπεσε άπάνω κ' όπως είχε πύ-χινε τελευταία, χυμέ-σε μ' όλο τον τοί-ρο, στο κεφάλι. Και χτυπώντας, έφαινε-ξερός...

Ν. ΑΛΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΣΙΟΥΕΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Δ. Κ.

Ένα πρόσωπο παιδικό και συγχρόνως γοργευτικό, χάρις σε μία λεπτή νόστιμη και παλάντη. Όμιλία αγαθή, ευχάριστη, ξεκουρα-τική. Ένας τύπος ιδιόρρυθμος και μάλλον άνιγματοπικός. Άγαπά-ει καμίες συγκεντρώσεις και συγχρόνως τις άποφείγει. Λατρεύει τον χορό, αλλά και αυτή ή άπποφύξιν έξαστάται από την συνοργιά κ' από την προσελίση. Μπριζόστρια λίαν έπαρξία. Ίδιαίτερο χα-ρακτηριστικό κάτι κυκλοστόμο και σιαπηρό, πού θυμίζει χαριτωμέ-νες χειρουργικές ελκιδίες. Διακρίνεται γιά την συμμετρικότητα της κοιλίας και την χαύν.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

—Την παρελθούσαν Πέμπτην παρέθεσε γεύμα εις το «Πετι-λάκι» ο Άντιπρόεδρος της Κυβερνήσεως κ. Α. Μιχαλακοπούλος γις την πού άναμνησόντος Προεδρευτού της Ίταλίας κ. Μπα-τασσίνι.

—Στην Κηροστά Ξηροστάτη κοσμική κίνησις. Πέμπτη και Κυ-ριακή εις το Σέσιον ο γνωστότερος Άθηναίος κόσμος παρευρί-σθη εις τὰ ντιν ντισσόν.

—Την παρελθούσαν Πέμπτην συναγωνισμός κοιμηρόν τουαλε-τιν συμπληρώμενος με βέσπες ή μολορό, χαρακτηρίζοντα την τε-λευταία νύχτη της μόδας.

—Στην ευχάριστη βραδιά κατά το διάστημα του γεύματος πού άκόμα. Μεγάλη τραπέζια στολισμένα από κομψές παρεπιδη-μίες και Άθηναίς, προσελίχοντο το ενδιαφέρον και τόν θαυμα-σμόν.

—Μία άρωματική Ρωσσία απέδιδε έντίμωσιν μαγευτικού λου-λουδιού με μισοπέλινα άσπρα, κεντημένα με λουλουδια κόκκινα.

—Καρνατική κυρία εκ του Διπλωματικού κύκλου έφερε χαριτω-μένα τουαλέτα με βολάν από δαντέλλα μπέρ.

—Έξής εις το Γάλλο σημειώνοντα ενδιαφέροντα κοσμικά άναμνηστικά και κατά την ώρα του προγεύματος. Μεταξύ τών άναμνηστικών θαυμαστών Προεδρευτής της Ίταλίας, ο κ. Γκε-ντί, ο πρόεδρος γραμματείς της Άγγλικής Προεδρίας και ή κ. Βάρεν—Μίνιγκεν, ο κ. ντε Άμνιάν, κ. και κ. Μπαλντέν, ο κ. Βάρεν, κ. και κ. Κολιά, κ. και κ. Χορέρμ, κ. και κ. Λικου-νί, κ. και κ. Μάστερε, ή δίσ Ροδοκανάκη, δίσ Μαζωράκη, δίσ Λαζαρή—παύσαντα φυσιογνωμία—, κ. και κ. Γ. Μελά, κ. και κ.

—Ένας τύπος μονόρυνος από έλατο σιωνέτας και κομφοτή-της ή κ. Άβέρωφ.

—Παύλ νόστιμη φυσιογνο-μία ή δίσ Χαρτουλάκη.

—Την παρελθούσαν Πέμ-πτην Γάβριελ Πάρτι εις την έν Βελιόρο άναμνησόν έπανιν του κ. και της κ. Δ. Ζαφειροπούλου.

—Η άδελφίσκος, μία ό-πασια μαγευτική, με τουαλέττα αλβία Παρδάνση.

—Στην κίπο τραπέζια διεν-δύματα με πούλ νοτίστο, Παν-τελής γράφει από κομψές κυρίες και κυριοκείες με τουαλέττες αλβιανές, απέδιδαν την έν-τύπωση της Άνιξας του Μπα-τασσίνι.

—Τουαλέτες άρώα ήσαν εις της Ζαφειροπούλου με τουαλέττες αλβία Βάρεν, κομφοτήτης και φυσιογνωμική, ή μία από βελού-δο και γούνα έπώσαν σε έξαι-στική πού και μικρό καπέλλο από μαύρο ύφασμα, ή άλλη με τουα-λέτα.

—Τουαλέτες άρώα ήσαν εις της Ζαφειροπούλου με τουαλέττες αλβία Βάρεν, κομφοτήτης και φυσιογνωμική, ή μία από βελού-δο και γούνα έπώσαν σε έξαι-στική πού και μικρό καπέλλο από μαύρο ύφασμα, ή άλλη με τουα-λέτα.

—Τουαλέτες άρώα ήσαν εις της Ζαφειροπούλου με τουαλέττες αλβία Βάρεν, κομφοτήτης και φυσιογνωμική, ή μία από βελού-δο και γούνα έπώσαν σε έξαι-στική πού και μικρό καπέλλο από μαύρο ύφασμα, ή άλλη με τουα-λέτα.

—Τουαλέτες άρώα ήσαν εις της Ζαφειροπούλου με τουαλέττες αλβία Βάρεν, κομφοτήτης και φυσιογνωμική, ή μία από βελού-δο και γούνα έπώσαν σε έξαι-στική πού και μικρό καπέλλο από μαύρο ύφασμα, ή άλλη με τουα-λέτα.

—Τουαλέτες άρώα ήσαν εις της Ζαφειροπούλου με τουαλέττες αλβία Βάρεν, κομφοτήτης και φυσιογνωμική, ή μία από βελού-δο και γούνα έπώσαν σε έξαι-στική πού και μικρό καπέλλο από μαύρο ύφασμα, ή άλλη με τουα-λέτα.

—Τουαλέτες άρώα ήσαν εις της Ζαφειροπούλου με τουαλέττες αλβία Βάρεν, κομφοτήτης και φυσιογνωμική, ή μία από βελού-δο και γούνα έπώσαν σε έξαι-στική πού και μικρό καπέλλο από μαύρο ύφασμα, ή άλλη με τουα-λέτα.

—Τουαλέτες άρώα ήσαν εις της Ζαφειροπούλου με τουαλέττες αλβία Βάρεν, κομφοτήτης και φυσιογνωμική, ή μία από βελού-δο και γούνα έπώσαν σε έξαι-στική πού και μικρό καπέλλο από μαύρο ύφασμα, ή άλλη με τουα-λέτα.

—Τουαλέτες άρώα ήσαν εις της Ζαφειροπούλου με τουαλέττες αλβία Βάρεν, κομφοτήτης και φυσιογνωμική, ή μία από βελού-δο και γούνα έπώσαν σε έξαι-στική πού και μικρό καπέλλο από μαύρο ύφασμα, ή άλλη με τουα-λέτα.

—Τουαλέτες άρώα ήσαν εις της Ζαφειροπούλου με τουαλέττες αλβία Βάρεν, κομφοτήτης και φυσιογνωμική, ή μία από βελού-δο και γούνα έπώσαν σε έξαι-στική πού και μικρό καπέλλο από μαύρο ύφασμα, ή άλλη με τουα-λέτα.

—Τουαλέτες άρώα ήσαν εις της Ζαφειροπούλου με τουαλέττες αλβία Βάρεν, κομφοτήτης και φυσιογνωμική, ή μία από βελού-δο και γούνα έπώσαν σε έξαι-στική πού και μικρό καπέλλο από μαύρο ύφασμα, ή άλλη με τουα-λέτα.

έτα μπλε—πανός και καστόρινο μικρό καπέλλο, πλέον βαθύχρωμο.

—Μεταξύ τών κεκλημένων κ. και κ. Ν. Νικολαΐδη, τουαλέττα άσπρη και κόκκινη, κ. και κ. Ταμπάκοπούλου, κ. και κ. Γεωργιάδη, τουαλέττα άσπρη και μπλε, κ. και κ. Δ. Σκαναβή.

—Χαριτωμένο γουρουνάκι από εύμορφες δες, Άλ. Φορέστη με του-αλέττα κόκκινη και βέστα άσπρη, Άλκη Σκαναβή πράσινη ντεγκροντέ και μαντό λευκό, μπρεξέ πράσινο, Ντέστη Δημητριάδη τουαλέττα χα-ριτωμένη άσπρη και μαντό θαλασσίνο από κόκκινο βελούδο.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΓΙΑ ΤΙΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΕΣ

ΠΩΣ ΚΟΒΕΤΑΙ Η ΜΥΡΩΔΙΑ Κ' Η ΚΑ'Ι'Α ΤΩΝ ΚΡΕΜΜΥΔΙΩΝ

Τὰ κρεμμύδια είνε ένα από τὰ ύγιεινότερα και όρεκτικώτερα προϊόντα της γης και, άπορ βεβαιώνουν οι ειδικοί, ένα από τὰ δρα-στικώτερα τονωτικά του νευρικού συστήματος. Τὰ φρέσκα μάλιστα κρεμμύδια, φυλοκοιμένα και άλειμμένα με λίγο καλό βοτάνο, σε φρέσκιες ψωμιού, άποτελούν όρεκτικώτατα σάντουιτς, τὰ όποια τρο-φόμενα μετά το δείπνο, όχι μόνο την πέψη εύκολύνουν, αλλά και έ-ξασφαλίζουν άναπαυστικώτατον ύπνο.

Η καυστική όσμη πού βγαίνει απ' τὰ κρεμμύδια και πού προσβά-λει κυρίως τους δασυγόνους άδένους, προκαλώντας άρθρονα δάκρυα, όφείλεται στην ύπαρξη ενός θεούχου πτητικού έλαίου πού διακρί-νεται ταχέστα σε μεγάλη άκτίνα γύρω μόλις κοπεί το κρεμμύδι.

Την ένοχλητική αυτή όσμη μπορεί να την άπορρήν κανείς αν μπή-ξει στην άκρη του μαζαριού με μικρή καθαρισμένη πατάτα. Δέν είνε έξασκευμένο πού χημική συγγένεια ύπάρχει μεταξύ του πτητικού έ-λαίου τών κρεμμυδιών και της πατάτας, είνε όμως βέβαιον ότι ή πα-τάτα έχει την ιδιότητα να τραβά την όσμη του κρεμμυδιού και την καίλα του. Όταν άντελήφτετε ότι ή πατάτα έκαρδύθη από το πτη-τικό έλαιο τών κρεμμυδιών πού καθαρώνει, την άπαισιωτάτε.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Καθιστώμεν γνωστόν εις τους έν Άμερικη Πρόξυτους του πε-ριαρχικού «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», ότι ή Γενική Άνταρροπία δια την Άμερικην άνεστήθη εις το ATHENS NEWS AGENCY 308—310 WEST 58th Street NEW YORK CITY, όπου όδον γ' άπευθύνον-ται οι ενδιαφερόμενοι.

ΓΑΜΟΙ

Μετ' ευχαριστήσεως πληροφορούμεθα τους γάμους του έν Γεν-τάρεφ του Σουδάν έλλεσθ' μας φίλου κ. Κέζου Ίωαννίδη μετά της δασκωνίας Έλένης Μιχ. Γεωργίου, τελεσθέντας έν Απο-ναμα Κίτρου την 21 Αυγούστου.

Στο ταριασμένο ξευγάρι το «Μπαρμπατά» είνετα ζοήν ρόδι-νον και άνέφελον.

Την παρελθούσαν Κυριακήν, 21 τρ. έτελέστησαν έν Ρεσπάλει οι γάμοι του κ. Γεωρ. Καρα-γιασάκη μετά της δασκωνίας Έλένης Δ. Μιχαλακοπούλου. Πα-ράνυμφος παρόντη ο Πρόεδρος του Έπιπορευού Συλλόγου Άθη-νών κ. Κωνστ. Κοτρίας. Είς τους νεόνυμφους εύχόμεθα πάσαν εύ-τυχίαν.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ

σε άπολό-τως ικανοποιητικές τιμές πα-λαιά διάφορα βιβλία, παγκός έι-δους και πάσης γλώσσης, κα-θώς και διάκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Μπουκέτο», Λέκη 7, Άθήνας

ΣΤΟ ΜΕΤΑΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Το άριστούργημα τών άριστουργημάτων
Το άθάνατο Μυθιστόρημα του ΓΑΒΡΙΗΛ ΦΕΡΥ

«Η ΚΟΙΛΙΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ»

Μία άφάνταστη τραγωδία πού εκτύλισται μέσα στην άνε-ξερεύνητη ζούγκλα τών Ίνδιαν.

Έρωτες, μίσση, εκδικήσεις, άνθρωποθυσίες, πρωτοφανείς περ-πέτειες:

«Ήρωες του μυθιστορήματος:

Ο Άετός τών Χιονοσκεπών Όρεων. Το Ματαιόμο Κραγίν. Το Άνθος τών Λειμώνων. Ο Κοκκινωχός. Το Μαύρο Πουλί, κλπ. κλπ.

Επίσης στο προσεχές φύλλο ένα άριστούργημα της σύγχρονης Γερμανικής φιλολογίας.

Η ΑΓΝΩΣΤΗ

Του μεγάλου συγγραφέος ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΖΒΑ-ΓΚ.

Η τραγική ιστορία μιας γυναίκας πού αγάπησε με το μεγαίε-τερο πάθος και πού θυσιάστηκε γιά την άγάπη της, χωρίς ο αγα-πημένος της να μάθι ποτέ τόν έρωτά της.

Το έργο αυτό του ΖΒΑ-ΓΚ έχει μεταφραστεί σε όλες τις εύ-ρωπαϊκές γλώσσες κ' έχει κυκλοφορήσει σε έκατομμύρια αντί-τύπων.

Το άριστούργημα τών άριστουργημάτων
Το άθάνατο Μυθιστόρημα του ΓΑΒΡΙΗΛ ΦΕΡΥ

«Η ΚΟΙΛΙΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ»

Μία άφάνταστη τραγωδία πού εκτύλισται μέσα στην άνε-ξερεύνητη ζούγκλα τών Ίνδιαν.

Έρωτες, μίσση, εκδικήσεις, άνθρωποθυσίες, πρωτοφανείς περ-πέτειες:

«Ήρωες του μυθιστορήματος:

Ο Άετός τών Χιονοσκεπών Όρεων. Το Ματαιόμο Κραγίν. Το Άνθος τών Λειμώνων. Ο Κοκκινωχός. Το Μαύρο Πουλί, κλπ. κλπ.

Επίσης στο προσεχές φύλλο ένα άριστούργημα της σύγχρονης Γερμανικής φιλολογίας.

Το άριστούργημα τών άριστουργημάτων
Το άθάνατο Μυθιστόρημα του ΓΑΒΡΙΗΛ ΦΕΡΥ

«Η ΚΟΙΛΙΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ»

Μία άφάνταστη τραγωδία πού εκτύλισται μέσα στην άνε-ξερεύνητη ζούγκλα τών Ίνδιαν.

Έρωτες, μίσση, εκδικήσεις, άνθρωποθυσίες, πρωτοφανείς περ-πέτειες:

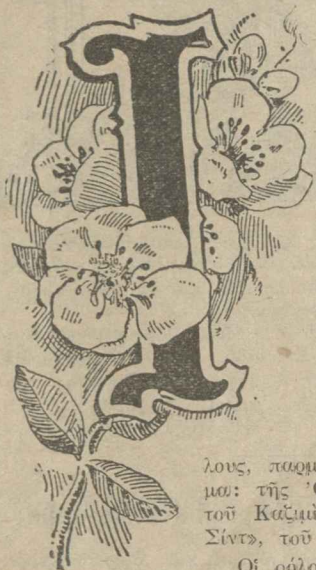
«Ήρωες του μυθιστορήματος:

Ο Άετός τών Χιονοσκεπών Όρεων. Το Ματαιόμο Κραγίν. Το Άνθος τών Λειμώνων. Ο Κοκκινωχός. Το Μαύρο Πουλί, κλπ. κλπ.

Επίσης στο προσεχές φύλλο ένα άριστούργημα της σύγχρονης Γερμανικής φιλολογίας.

Η ΖΩΗ ΜΙΑΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑΣ

Τ' ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΣΑΡΑΣ ΜΠΕΡΝΑΡ

16'

ΔΟΥ σήμερα μια σελίδα ακόμα από το τόσο ενδιαφέροντα «Απομνημονεύματα» της μεγάλης Γαλλίδος ηθοποιού Σάρας Μπερνάρ, σχετικά με τις καλλιτεχνικές της σπουδές στο «Κονσερβατοριό» των Παριζίων:

Το τέλος του σχολικού έτους πλησίαζε πάλι — γράφει η μεγάλη καλλιτέχνης. Δύο μήνες ωστόσο από τον εξετάσεων, είχα την άτυχία ν' αλλάξω καθηγητή. Ο κ. Γερνάν έπεσε βαριά άρρωστος κι' ο κ. Σαμουάν με πήρε στην τάξη του.

Ο καινούργιος μου καθηγητής με θεωρούσε ως την καλύτερη μαθήτρά του, κι' εμένα δεν μου άρεσε, γιατί ήταν αυταρχικός κι' απότομος. Μου έδωσε για τις εξετάσεις δύο άσχημους ρόλους, παρμένους από δύο έργα άκονα από άσχημα: της «Ορπείας» από τη «Συλλή των Γέροντων» του Καζιμό Ντελαβάνου και της «Κόρης του Σίντ», του ίδιου συγγραφέως.

Οι ρόλοι αυτοί δεν μου άρεσαν καθόλου, γιατί ήταν γραμμένοι σε μια γλώσσα τραχεία και γεμάτη περιττά λόγια.

Τέλος, η ημέρα των εξετάσεων έφτασε. Ήμουν εκείνη την ημέρα εξαιρετικά άσχημη. Η μητέρα μου είχε απαιτήσει, για το εξαιρετικό της περιπάτου, να με χτενίσω ο κουρέας της. Έγώ, βλέποντας τον κομικό αυτό Φίκαρο να μου χορίζει την άσχημη χαιτή, πρόσ' όλες τις διευθύνσεις για να την παροτρύνω, ξερονόμα, ξεκλαυγα, σφάλα. Κατάλαβα μάλιστα, ότι ο ήλιθος αυτός υπέθετε στη μητέρα μου την ιδέα να με χτενίσω ο ίδιος.

Εκεί δύο ώρες ολόκληρες, κρατούσε το κεφάλι μου στα βρομόχερά του, γιατί ποτέ του δεν είχε χτενίσει μια τόσο άνοητη κόρη. Σφουγγίζε το μέτωπό του κάθε πέντε λεπτά, λέγοντας:

— Τι μαλλιά! Θεέ μου! Είπε φριχτό... Μονάχα η άρραίνες έχουν τέτοια μαλλιά!

— Έπειτα, γυρίζοντας προς τη μητέρα μου, της είπε:

— Πρόετι να ξυρίσουμε το κεφάλι της δεσποινίδος και να λούσουμε τα μαλλιά της, μάλιστα άρχισαν να ξανακρίνουν.

Θα το σκεφτώ, απάντησε η μητέρα μου άρρηκμένη.

Έγώ γέμισα τότε τόσο απότομα προς το μέρος της, ώστε κάρμα στο μέτωπό απ' την τομιίδα του φρεζουρίματος, που κρατούσε ο κουρέας.

Τέλος, έλειπ' από δύο ώρες βασανιστηρίων, βγήκα απ' τα χέρια του άλλου αυτού, παραμορφωμένη έντελως. Δεν άναγνώριζα πάλι τον εαυτό μου...

Ήμουν κυριολεκτικώς φριχτή.

Μα είχα άρρησει με το χτένισμα και έπερε να βιστώ. Έκλαγα απ' τη λύσσα μου, γιατί με το ήλιθο χτένισμα που μου είχε κάνει αυτό το κτήνος, τα μάτια μου είχαν μικρύνει, η μύτη μου είχε χοντύνει, το μέτωπό μου είχε γίνει άπεράνα πλατιά.

Η άπελπισία μου όμως έφτασε στο ζενίθ της, όταν πήγα να φορέσω το καπέλλο μου. Τότε η μητέρα μου μου το στερέωσε μ' ένα δαντελένιο βέλο και με έστρεψε ζωηρά προς την πόρτα.

Όταν έφτασα στο «Κονσερβατοριό», συνοδευόμενη από την απαραίτητη κυρία Γκεράν, έτρεξα στην αίθουσα της άναμνησης. Η μητέρα μου βρισκόταν κάπως εκεί. Τράβηξα το δαντελένιο μου βέλο, ξεκαρτώντας το, πέταξα το καπέλλο και πέφτισα σε ένα πάγκο, παρέδωκα το κεφάλι μου στις συμπληθερές μου, διηρημένη συγχρόνως σε αυτές την δόξα του χτενισματός μου.

Όλες τους ελάττωσαν και ζήλευσαν τα μαλλιά μου για τη σγουράδα τους, για την ελαφρότητά τους, για το χρυσωμένο τους χρώμα και όλες τους με συμπονούσαν τώρα για τη συμφορά μου.

Δεν περιορίστηκαν μάλιστα μόνο σε αυτό, μα άρχισαν να μου βγάλουν τις φουρκέτες, με τις οποίες ο κουρέας είχε συγκατέσει την κόμη μου.

— Άνάμεσα στις άλλες, η Μαρία Λούδ, ένα θελακό πλάμα, κι' το όποιο συνδεόμουν στενά, είχε πάρει το κεφάλι μου στα χέρια της κι' το φιλούσε τρυφερά, ελαφλαιδάνοντας κάθε τόσο:

— Ω! τα όρνια σου μαλλιά, κι' σου τα έκαναν;

— Η τρυφερότης αυτή μ' έκανε ν' αναλυθώ σε λυγμούς.

Τέλος, σηκώθηκα μέσ' από τα χέρια των συμπληθερών μου, κι' ως καρφίτσες και χωρίς φουρκέτες πάλι. Μα τα φτωγά μου μαλλιά καθός είχαν βρούνει από τις περιγριαντικές, με τις οποίες κι' έφωτόσε ο ήλιθος αυτός κουρέας, έπεσαν καλλυμένα μεταξύ των γύρων απ' το πρόσωπό μου.

Εκεί πέντε λεπτά τα τίναξα με μια τρελλή λύσσα, ως όποιον τώρρωσα τέλος να τα κάνω να ξεκολλήσουν κάπως.

Μα η εξετάσεις είχαν άρρησει πάλι κι' εγώ, μ' όλη αυτή τη σαρία, είχα ζαλιστεί τόσο, ώστε η φτωχή κυρία Γκεράν μου έφερε τους κροτάρους με δοσοφό νερό.

Έντοματαξί, είχε φτάσει κι' η δασκάλα μου δις Μαριανέτα. Ήμουν τόσο άγνωστη, ώστε με άναγνώρισε παντού, χωρίς με βλέπει, μιλώντας ήμουν μπροστά της. Τέλος, η κ. Γκεράν έφώναξε κι' άρχισε να της διηγείται το δράμα των μαλλιών μου, έξαρνα το όνομά μου άνηγχεσε μέσα στην αίθουσα:

— Η δεσποινίς Σάρα Μπερνάρ!...

Πεισάχτηκα άμέσως μ' ένα πλήθος, χωρίς να πω μια λέξη, κι' έτρεξα μέσα στη σαγήνη.

Μα μάλιστα άρχισα ν' άπαγγέλλω το ρόλο μου, ξερονόμα από τον ήχο της φωνής μου. Δεν την άναγνώριζα καθόλου. Είχα κι' εκεί τότε, ώστε με είχε πάρει το κεφάλι μου και μάλιστα με τη μύτη.

Μέσα στην ταραχή μου τότε, άκουσα μια φωνή γυναικεία να λέει:

— Η φτωχή μικρούλα!... Δεν έτρεπε να την άρρουν κι' ένα μέρος στις εξετάσεις. Έχει τρεμένο συνήμι, η μύτη της πρηνά κι' το πρόσωπό της είχε κατάρρευση...

Κακήν κακώς, τελείωσα το ρόλο μου. Έξαρνα μια ύψωση κι' άποσύρθηκα, άκούγοντας μερικά ηχηρά κι' τυπικά επαιτήματα. Βάδισα σάν ύπνοβιάς, ως όποιον τέλος έπεσε λιπόθυμη στην καλιά της κυρίας Γκεράν και της δεσποινίδος Μαριανέτας.

Έστειλαν άμέσως κι' έφεραν γιατρό κι' όλοι στην αίθουσα άρχισαν να κρηθρίζουν:

— Η μικρή Μπερνάρ λιποθύμησε! Η μικρή Μπερνάρ έπεσε κι' ναιόθυμη κάτω!...

Η φήμη αυτή έφθασε ως τ' αυτιά της μητέρας μου, η οποία, χωμένη στο βάθος ενός θεωρίου, έπληττε θανάσιμα.

Όταν συνήλθα κι' άνοιξα τα μάτια μου, την είδα σαμμένη πάνω μου, ενώ δύο δάκρυα, σάν μαργαριτάρια, έλαμταν στα μάτια της.

Άκούμνησα το κεφάλι μου στο δικό της κι' άρχισα να κλάω σιωπηλά.

Μα αυτή τη φορά, τα δάκρυά μου ήταν γλυκά και δεν μου έκαναν τα μάτια.

Σηκώθηκα τέλος όρθια, περπατώντας την τουαλέτα μου και πηγαίνοντας σε ένα καθρέφτη. Ήμουν τότε λιγότερο άσχημη από πρώτα. Το πρόσωπό μου είχε πάρει την κανονική του έμφανση και τα μαλλιά μου είχαν ξαναγίνει όμοια.

... ..

Η εξέτασης της τραγωδίας είχαν τελειώσει πάλι κι' έγινε η άπονομή των βραβείων, από τα οποία εγώ δεν έπερμένα κανένα. Μα αυτό μου έκανε καμιά έντύπωση, γιατί το περνούσα.

Όστόσο, μερικά μέλη της εξεταστικής έλαβαν πής επέμεναν να με βραβεύουν και περνούσαν απ' όλους ο κ. Κουάλλος Νταύι. Ο λαμπρός αυτός άνδρας έβλεπε να μου δώσουν το πρώτο βραβείο, παρ' όλα τα χάλια μου στις εξετάσεις.

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΣ: συνέχισα.

Η ΔΙΑΣΗΜΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΗΣ ΑΣΠΑΣΙΑΣ

Η διάσημη 'Ασπασία, η σύζυγος του Περικλέους, άνηκε σε μια μεγάλη οικογένεια της Μιλήτου. Όταν έφτασε στην 'Αθήνα απ' τη μακρινή της πατρίδα, όμοια με μισομένο και ζωογόνο φύσημα της αβρας του Αιγαίου πούχεται να καθαρίση την ατίμωσφα απ' τις πολλές προλήψεις που τη βάραναν, το απινθηρόβλο της πνεύμα και το γελαστό της ύφους κάνανε περιήγητη παντός τη συντορία της. Έτσι, η φιλοπόδοη και νεωτερικη αυτή γυναίκα άποχτήσε γρήγορα τις συμπάθειες της άνωτέρας κοινωνικής τάξεως των 'Αθηνών. Συγχρόνως όμως, η τολημερές της θεωρίας σκανόβλιν τον άμφορωτό όγλο της εποχής εκείνης.

Η άρχής της 'Ασπασίας στο ζήτημα του γάμου ήταν έντελως αντίθετες από εκείνες των 'Αθηνών. Ο έρωας την έποχη εκείνη δεν έθεωρείτο απαραίτητο στοιχείο για την ένδοξη των και δεν ελαφιδέτο καθόλου απ' όποιον 'Αθηναίο βρισκόταν σε άπεριόρατη κατάσταση ύποδούσεως απ' πνευματικό μαρμαί. Κλεισμένες διαρκώς μέσα στα οαίτια τους, δεν άγαν ότε ιδέα καν για τη γενική κατάσταση του τόπου και για τις άποψήσε που έπαισαν οι σύγχρονοι και οι πατέρες των σης συνεπειών της έκκλησίας του δήμου. Η μόνη τους άπασχόληση ήταν να κρηθίζον για τα παιδιά τους και για το νοικοκυριό τους. Ποτέ οι άνδρες δεν τους μιλούσαν για τις ύποθέσεις τους, ποτέ δεν ζητούσαν απ' όποιον σιωπούσε ή μια ήδικη ένσχυση!...

Η 'Ασπασία άπεναντίας άνακατένοταν διαρκώς στην πολιτική, στην τέχνη, στην φιλοσοφία, συντασσόμενταν με τα έπισημότερα πρόσωπα των 'Αθηνών, στήριζε στα δημόσια θέαματα, κι' έδειχνε με λίαν ήλθα περιφρονήσε τις παλιές συνήθειες, στις οποίες ήταν παροδισμένες οι δυστυχισμένες 'Αθηναίες.

Σύμφωνα με τις άρχές της αυτές, δεν μπορούσε να ναι διαλέξη μόνη της η 'Ασπασία τον όντοφόρ της ζωής της. Και προτιμήσε τον Περικλή, τον ήρωα που έβρεε να συγκινή τα πλήθη και να τα κάνει να κρηθίζον απ' τη ζήλη του, τον άνδρωπο που είχε κρηθρίσει στο πρόσωπό του κάθε κρατική έξουσία. Ο γάμος αυτός στήριζε άρχετες δυσίες στον μεγάλο λαό, γιατί ο Περικλής ήταν ήδη παντρεμένος. Άρρηκτη λοιπόν να χωρίσει απ' την πρώτη του γυναίκα, ποδοκτώντας έτσι τις κοινωνικές προλήψεις της εποχής του και κινδυνεύοντας να γίνη μισητός στο λαό. Επειδ ήλθε την απόφαση να ένόση με κάθε όμορφη την τέχνη του με τη δαμόνια έκλεινη γυναίκα, να μπορούσε να καταλάβει πάντοτε την κάθε του άρνη και να τον ένσχυη στις δύσκολες στιγμές της ζωής του.

Η 'Ασπασία δεν ήταν βασίλισσα, ούτε και το ταπεινό και μετριο σπίατο του Περικλή έπαιζε καθόλου με βασιλικό παλίδι. Κι' όμως, καμιά απ' τις μεσαιωνικές άποψήσε αυτές του κόσμου δεν στούσανε που απ' τοιαύτα πνευματική αγωγή, όπως το ναρ σ'αυτή της δημοκρατικής έκλεινης 'Αθηναίας. Γι' αυτό την 'Ασπασία κι' απ' τον έρωτά της σύζυγο έπαιζε με τα άνθη της έλληνικής σκεψης και καλλιτεχνίας. Εκεί σύγγαζε ο Πολύγντος, ο μέγας άνδρας, που ήταν ο πρώτος που κατόρθωσε να περπατήσει γλαττης που έπλησε στην 'Ακρόπολη το περπατώντο άγαλμα της 'Αθηνάς. Εκεί, τέλος, κι' η Άναξάγρας, ο φιλόσοφος, ο όποιος γελοδσε με τις άναξάγρας έκλήσεις που έδινε ο όγλος της εποχής εκείνης στα άσχημα φυσικά φαινόμενα — τον κεραυνό, τους σεισμούς, κτλ. — έπαιζε με τα άνθη της έπιστημονικής τους ατρία. Συγγήσε μάλιστα να λη, διχώντας τον ούρανό:

— Βλέπετε; Αυτή είνε η δική μου πατρίδα!...

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

Η 'Ασπασία.

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΕΓΚΑΤΑΛΕΛΕΙΜΜΕΝΗ

Ο πρωί χτές λοιπόν, έβρισκε από τα δραματικά γεγονότα, τα οποία σου περιέγραφα στην προηγούμενη μου επιστολή, καθάλληρα τ' αλγό μου και συνοδευόμενος από τον 'Αλφ, διευθύνθηκε καλώς προς τη Νεβίλ.

Η Νεβίλ, καθώς τ'α θυμάσαι, είχε το μεγάλο κτήμα με την έπαυλη που άφησε ο πατέρας σου στη μητροιά μου και όπου την έστειλα να κατοικήσει όταν κατάλαβα πως αυτή είχε παρακινήσει τον ντε Μερσιέ ν' απαγάγει την Κλάρα.

Έπειτ' από είκοσι χιλιόμετρον κάλπασμό, έφτασα στην ώραία αυτή άγροικία. Οι υπηρέτες της μητροιάς μου, βλέποντάς με, τα έχασαν και όταν τους ρώτησα που βρίσκεται η κυρία τους, δεν ήξεραν τί να μου απαντήσουν.

Εντωμεταξύ παρουσιάστηκε κι' η οικονόμος της έπαυλης, μια αντιπαθητική γυναίκα, έμισή της μητροιάς μου, που ύπηρετούσε άλλωστε στον πύργο.

Είπα στους υπηρέτες ν' απομακρυνθούν και έμια έμειναμε μόνον, τη ρώτησα με τόνο αυστηρό:

— Πού είναι η κυρία σου;... Δεν βρίσκεται στην έπαυλη;... Έκείνη κοίταξε λίγο, έγινε κατάχλωμη και τραύισε:

— Μα... έχει πάει στο Παρίσι... για νά κάνει μερικές προμήθειες...

— Και πότε έφινγε;

— Πουδ τριών ημερών.

— Είσαι βεβαία πως έχει πάει στο Παρίσι;... Πές μου την αλήθεια...

— Μα, ναι... φημόσις εκείνη... Έχει πάει στο Παρίσι. Έτσι τοι'αλίστον μου είπε.

Βλέποντας πως δεν είχε δυνατόν νά της άποσπώ την αλήθεια και μη θέλοντας νά χάσω τον καιρό μου, δεν έπέμεινα περισσότερο. Έξ' άλλων ήξερα πια έκεינו που ήθελα νά μάθω: Η μητροιά μου έλειπε από τριών ημερών απ' την έπαυλη της, από τότε δηλαδή που είχε κάνει την εμφάνισή του στον πύργο το «φάντασμα».

Έπειτ' από μιά ώρα βρισκόμουν πάλι στο Σατινιό. Στο δρόμο σκεφτόμουν μερικά λόγια που μου είχε πει άλλοτε ο πατέρας μου για διαφόρους κοινώνες και καταστάσεις του πύργου, τους οποίους είχαν κατασκευάσει κατά τον μεσαίωνα οι πρόγονοί μου για λόγους άσφαλείας. Μου είχε μάλιστα πει ότι στη βιβλιοθήκη του υπήρχε λεπτομερές σχέδιο τους, το οποίο από άμείλια έγω δεν είχα φροντίσει νά βρω.

Αιέσως λοιπόν, μόλις έφτασα στον πύργο, ανέβηκα στη βιβλιοθήκη του πατέρα μου κι' άρχισα νά ψάχνω για το σχέδιο αυτό. Έρευνούσα επί άρκετή ώρα και, γάνοντας πια την ύποπτη μου, έτοιμαζόμουν νά διακόψω το ψάξιμο, όταν, σε μιά στιγμή, τα μάτια μου έπεσαν σε κάποιο κομμάτι που βρισκόταν πίσω από μιά στίβα παλιών βιβλίων. Το πήρα άμέσως στα χέρια μου κι' άνοιγόντάς το, βρήκα μέσα ένα σχεδιάγραμμα.

Ήταν το σχεδιάγραμμα των διαμερισμάτων του πύργου κατά παλιόνατα. Η μελάνη του είχε ξεθωριάσει πια απ' τα χρόνια, μα όχι τόσο πολύ ώστε νά μη διακρίνονται ή γραμμές. Πρόσεξα τότε ότι σε μερικά σημεία υπήρχαν κόκκινα σημάδια. Κι' ένα τέτοιο σημάδι βρισκόταν ακριβώς στο μέρος του μεγάλου διαδρόμου, απ' το οποίο, καθώς μου είχε πει ο 'Αλφ, έξαρτιόταν το φάντασμα. Δυστυχώς, ή επεξηγηματικές σημειώσεις που βρισκότονταν κάτω απ' το σχεδιάγραμμα, είχαν σβύσει εντελώς κι' έτσι δεν μπορούσα νά διαφωτισθώ περισσότερο.

Παίρνοντας τότε μαζί μου τον χάρτη, έτρεξα στο μεγάλο διάδρομο και προσπάθησα ν' ανακαλύψω το σηματομενένο μέρος. Στο μέρος αυτό βρισκόταν γραμμένο στον τοίχο το πορτραίτο κάποιου προγόνου μου. Το ξεκρέμασα, μα δεν είδα τίποτε το ύποπτο στον τοίχο.

Είχα άπομείνει σκεπτικός και δεν ήξερα πια τί νά κάνω, όταν έξαφνα τα μάτια μου έπεσαν στο χαρτί, απ' το οποίο κρεμόταν ή είδωλο. Άμέσως μιά έντονη φωτιά σαν άστραπή το μυλό μου και, πιδόντας το χαρτί, με όλη μου τη δύναμη, προσπάθησα νά το βγάλω απ' τον τοίχο...

Μά του χάσαν... Φαινόταν βαριά ριζωμένο σ' αυτόν...

Τότε άρχισα νά το πιέζω και νά το ξαναπιέζω κι' είδα με κατάπληξη μου ότι ύποχωρούσε στην πίεσή μου... Κι' έξαφνα άκουσα μέσ' από τον τοίχο ένα περίεργο θόρυβο, σαν κάποιο μηχανήμα νά λειτουργεί από μέσα...

Πετάχτηκα άμέσως πίσω, γιατί είδα συγχρόνως ένα μεγάλο κομμάτι του τοίχου νά ύποχωρή σιγά-σιγά προς τα μέσα και νά παρουσιάσει ένα άνοιγμα, απ' το οποίο μπορούσαν νά περάσουν με άνεση δυό άνθρωποι.

Το μυστήριο είχε πια διαφωτισθεί. Ένας σκοτεινός διάδρομος

φαινόταν από το άνοιγμα αυτό, ένας διάδρομος πολύ βαθύς...

Σκέφτηκα άμέσως νά προχωρήσω σ' αυτόν, μα κρίνοντας τα πράγματα λογικότερα, είδα πως θα ήταν πολύ επικίνδυνο ένα τέτοιο ταξίδι μου.

Ο 'Αλφς ήταν πάντα κοντά μου κι' έτριβε τα μάτια του βλέποντας τώρα με ποιών τρόπο έελε καταπεί ο τοίχος το φάντασμα. Τον έστειλα λοιπόν νά ειδοποιήσει άμέσως την Κλάρα και τον μητροί της 'Ιουλίαν και, παίρνοντας μαζί του δυό άρραστομένους υπηρέτες, νά τους τοποθετήσει στην είσοδο του διαδρόμου για ν' απαγορεύουν σέ άλλους τ'ό περασμά του.

Όταν σέ λίγο ή Κλάρα κι' ο πρίγκιπ 'Ερρίκος έφτασαν, έμειναν κατάλλητοι, βλέποντας την άνακάλυψή μου.

— Μά τί συμβαίνει, τέλος πάντων; ρώτησε ή Κλάρα. Πως εί ο άνθρωπος που χρησιμοποιεί αυτό τον μυστικό διάδρομο για νά πς τρομοκρατή;

— Θά τον ανακαλύψουμε κι' αυτόν σέ λίγο... Μην ανησυχείς, γαμήνι μου...

Και, γυρίζοντας προς τον μητροί της 'Ιουλίαν, του έδειξα την είσοδο του διαδρόμου και του είπα:

— Θά μ' άκολουθήσετε, πρίγκιπ;

— Εύχοριστος, άγαπήτέ μου μαρκήση...

Η Κλάρα όμως δεν ήθελε με κανένα τρόπο νά μιά αφήσει νά προχωρήσω μέσα στη σκοτεινή τρύπα. Γι' αυτό τη καθήσχευα όπως μπορούσα κι' έπειτ' από λίγη ώρα, συνοδευόμενος από τον 'Αλφ, ο οποίος κρατούσε στα χέρια του ένα κλεγοτοφάνιστο, προχωρήσαμε στον μυστηριώδη διάδρομο.

Όλος είδα, στην άρχή προχωρούσε κατά μήκος του τοίχου, μέσα στον οποίο ήταν σκαμμένοι. Έπειτα ήταν αρκετά στενός, προχωρούσαμε ένας-ένας. Τα τοιχώματα έσταξαν από ύγρασία και κάθε τόσο έπαυε καμιά σάβρα νά ξεφραγίζεται τραυματικά.

Έξαφνα ο 'Αλφς, ο οποίος πήγαινε μπροστά, σάθηκε.

— Άγέννη, μιά πόρτα, είπε.

Παραμυτιάζα, βρισκόμαστε μπροστά σ' ένα είδος κλειστής. Ήταν, καθώς φαινόταν, σιδερένια, μενί έλλοτε, μα ο χρόνος την είχε μεταβάλει σιγά-σιγά. Τα σίδερά της είχαν φαγωθεί κι' είχαν μείνει κάτω κι' έφτασαν μερικές κλωπίες μας για νά την κάνουν νά ύποχωρήσει, ή μάλλον νά καταρρεύσει.

Βρεθήκαμε τότε μπροστά σ' ένα μιά σκάλα. Κατήχηκα καμιά είκοσι-αρά άνανόιστα σκαλοπατιά και σέ λίγο μπήκαμε σ' έναν άλλο διάδρομο, όπου με τον πρώτο, ο οποίος, καθώς κατάλαβα απ' το έφος της σκάλας, βρισκόταν στο ισόγειο του πύργου.

Έξαφνα όμως, καθώς προχωρούσαμε, είδα κι' 'Αλφ νά σκύβει κάτω και νά παίρνει κάτι.

Ένα κομμάτι, φάνηκε.

Τού το πήρα άμέσως και σ'ό φως του φακού άρχισα νά το έξετάζω. Ήταν ένα μεταξωτό κομμάτι λίκου. Σέ μιά άκρη ήταν κεντημένα δυό άρκα. Μολις τα είδα, έβγαλα μιά κραυγή φόβης, αν και ή μουν προστομασμένος για την άνακάλυψή αυτή.

Ήσαν τα άρκα της μητροιάς μου.

Όσοι δεν είχα άσπληθεί...

Αυτή, αυτή λοιπόν μιά είχε τρομοκρατήσει έστω...

Έξω, φαίνεται, τον μυστικό διάδρομο απ' το χαρτί κι' άποφάσισε νά τον χρησιμοποιήσει για νά εκδώσει την Κλάρα... Τί λέω, νά την εκδώσει... Νά τη δηλητηριάσει, νά τη σκοτώσει...

Ω! ή εγκληματική γυναίκα... Τό μέρος της είχε τυφλώσει και δεν έδίδετο τώρα ούτε μισή στο έγκλημα...

Έξακολουθούσαμε νά προχωρούμε στο διάδρομο κι' έπειτα από καμιά είκοσι-αρά μέτρα, φτάσαμε μπρος σ' ένα πόρτα. Αυτή, αντίθετος προς την

πρόηγούμενη, διευρυνόταν πολύ καλά και, παρ' ότι τις προστάσεις που καταλάβαμε για νά την παραβιάσουμε, δεν κατορθώσαμε άπολύτως τίποτε...

Ήταν άμπαρωμένη από μέσα και άσφαλώς άνοιγε σ' ένα κενό κενό δωμάτιο, το οποίο άποτελούσε το καταφύγιο της μητροιάς μου. Προσπάθησα νά προσανατολισθώ και νά καταλάβω σέ ποιο σημείο έκριβόταν του πύργου βρισκόταν το δωμάτιο αυτό, μα δεν μπόρεσα. Πιθανόν πάλι ή πόρτα αυτή νά άνοιγε σ' ένα άλλο διάδρομο, ο οποίος, περνώντας μέσ' απ' τη γη, νά κατέληγε σ'α περίχωρα.

Αυτό πράγματι ήταν το πιθανότερο κι' έτσι μόνο θά μπορούσε νά πηγαυνοέχεται στον πύργο ή μητροιά μου χωρίς νά την άνακαλύψουνται κανείς.

Τι έπρεπε όμως νά κάνουμε τώρα; Νά φέροντε έργαλεία και νά παραβιάσουμε την πόρτα, δεν ήταν λογικό, έφρασαν άλλωστε άσφαλίδες ή μητροιά μου δεν βρισκόταν την ώρα αυτή στον πύργο.

(Ακολουθεί)

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η ΠΑΘΗΤΙΚΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

(Στο προηγούμενο φύλλο του «Μπουκέτου» δημοσιεύσαμε την παθητική επιστολή της κυρίας ντε Τουρβέλ στον άγαπημένο της.

Σήμερα δημοσιεύουμε την επιστολή της προς τον σύζυγό της κ. ντε Τουρβέλ, πρόεδρο τότε του Σηκουάνα... Η σημερινή επιστολή της έφτασε ως συνέχεια, επάνω-κάτω, της προηγούμενης και συγκρίνεται με την πρώτη).

Φίλε μου,

Στην κατάσταση αυτή, που πρόκειται σέ λιγάκι νά παρουσιαστώ σαν Υπότακτο Κριτή μου, θέλω ν' άνοήσω την καρδιά μου σέ σένα...

Παρά με, σέ περιπαράκαλω...

Και... Μη σκεφτείς ούτε στιγμή ότι τα λόγια που θά διαβάσεις παρακάτω είναι φρενίτικα κι' αυτά, όπως φρενίτικα φάνηκε στη ζωή της η ζωή που ήγασα...

Σίτημα προδότη κι' άπιστη απέναντί σου... Μά δοσθήποτε κι' άνθρωποι σέ μένα, πίστεψε τα λόγια μου... Δεν πρόκειται νά ξήσω τίς νύχτες νά σου χαρισηθώ πια ή φρενιά... Όχι...

Μά σου μιλώ ειλικρινά... Άκουσέ με:

Πέντε πέντε χρόνια από τότε που με ξεριζώσαες απ' την επαρχία μου... Άφες έξαφνα μιά μέρα στην ήσυχη κι' άπομειρη πόλη που ήμουν, για λόγους ύπηρεσίας έκτακτους, και κεί με προταντίχρυσες...

Σ' άρεσα... Πολλές φορές μου τόπες...

Με ζήτηρες απ' τους άπολύτους γονείς μου, και με μεγάλη τους χαρά άκουσαν την πρότασή σου...

Έγώ... Όχι καν με ρώτησαν!... Τί ήμουν έγω τότε; Ένα άσπρη από κόσμο κοριτσάκι, που δεν ξεκόλλησα ποτέ απ' της μαμάς μου την ποδιά...

Ναι, έλεγαν εκείνοι; Ναι, έλεγα κι' έγω... Όχι, έκείνοι; Όχι, κι' έγω...

Έτσι, λίγον καιρό κατότιν, δειθήκαμε με τα δεσμά του γάμου... Μ' άδυσσε την έπομένη μέρα στριμωχθήκα κοντά σου με δειλία, σαν άπομειρη σ'α γρεσίνες της μητέρας σου... Έξωρα για τη ζωή μου γιά τον γάμο, δσα μάθαινα στην έκκλησία απ' τον καλόκαρδο, μα σ'α μαμά μου, κι' δσα μάθαινα στο σπίτι απ' τη γλυκιά μου...

Μα πό άσπρη άκουσα μητροί μου...

Πρόσβα και στοργικά με σκέπασες ο ίσκιος σου, άκουσε μου φίλε, κι' έφρασε πάντα κοντά σου προστάς και γαλήνη, έγω ή άμάθητη κι' άθωα έπαρσιωτο...

Μιά μέρα όμως έξαφνα — είχαν περάσει πια δυό-τρία χρόνια απ' τον γάμο μας — ένοιωσα μέσα μου νά άλλοινη άλλοινη... Ναι... Ένοιωσα μιά άλικρα καρδιά και μιά άκατανόητη άνησυχία, βλέποντας πια ότι δεν καταπορεύονταν την ψυχή μου τα λόγια σου κι' ή καρδιά σου...

Πώς να σου τό εκφράσω;... Νά... Μου φαινόταν πως τα λόγια σου... Έγώ θά δωρούσα πιά καρδιά, πιά θεμέτι... Με πάγωνε ή πάντα σοβαρή και έμυστηρη σου στάσι... Έγώ σ' ήθελα γλυκά νά μ' άγαπήσεις και νά νοιώθω πιά συχνά σ'α χείλη μου τη γλυκύτητα των γαλιών σου...

Δεν κατάλαβα καλά, δεν ήξερα τί μου συμβαίνει, πώς... Μά τώρα ξέρω πια τί ήταν ή άπότομη έκείνη άλλαγή μου, που δεν την πρόσεξες, δυστυχώς, καθόλου τότε...

Ήταν... Ήταν το πρώτο ζήτημά μου στη ζωή... Ναι... Άρχισα κι' έγω σιγά-σιγά νά ζυτνάω απ' τη καρδιά σου σ'α... Μ' άγαπήσεις ή πάντα σοβαρή και έμυστηρη σου στάσι... Έγώ σ' ήθελα γλυκά νά μ' άγαπήσεις και νά νοιώθω πιά συχνά σ'α χείλη μου τη γλυκύτητα των γαλιών σου...

Δεν κατάλαβα καλά, δεν ήξερα τί μου συμβαίνει, πώς... Μά τώρα ξέρω πια τί ήταν ή άπότομη έκείνη άλλαγή μου, που δεν την πρόσεξες, δυστυχώς, καθόλου τότε...

Ήταν... Ήταν το πρώτο ζήτημά μου στη ζωή... Ναι... Άρχισα κι' έγω σιγά-σιγά νά ζυτνάω απ' τη καρδιά σου σ'α... Μ' άγαπήσεις ή πάντα σοβαρή και έμυστηρη σου στάσι... Έγώ σ' ήθελα γλυκά νά μ' άγαπήσεις και νά νοιώθω πιά συχνά σ'α χείλη μου τη γλυκύτητα των γαλιών σου...

Δεν κατάλαβα καλά, δεν ήξερα τί μου συμβαίνει, πώς... Μά τώρα ξέρω πια τί ήταν ή άπότομη έκείνη άλλαγή μου, που δεν την πρόσεξες, δυστυχώς, καθόλου τότε...

Ήταν... Ήταν το πρώτο ζήτημά μου στη ζωή... Ναι... Άρχισα κι' έγω σιγά-σιγά νά ζυτνάω απ' τη καρδιά σου σ'α... Μ' άγαπήσεις ή πάντα σοβαρή και έμυστηρη σου στάσι... Έγώ σ' ήθελα γλυκά νά μ' άγαπήσεις και νά νοιώθω πιά συχνά σ'α χείλη μου τη γλυκύτητα των γαλιών σου...

Δεν κατάλαβα καλά, δεν ήξερα τί μου συμβαίνει, πώς... Μά τώρα ξέρω πια τί ήταν ή άπότομη έκείνη άλλαγή μου, που δεν την πρόσεξες, δυστυχώς, καθόλου τότε...

Ήταν... Ήταν το πρώτο ζήτημά μου στη ζωή... Ναι... Άρχισα κι' έγω σιγά-σιγά νά ζυτνάω απ' τη καρδιά σου σ'α... Μ' άγαπήσεις ή πάντα σοβαρή και έμυστηρη σου στάσι... Έγώ σ' ήθελα γλυκά νά μ' άγαπήσεις και νά νοιώθω πιά συχνά σ'α χείλη μου τη γλυκύτητα των γαλιών σου...

Δεν κατάλαβα καλά, δεν ήξερα τί μου συμβαίνει, πώς... Μά τώρα ξέρω πια τί ήταν ή άπότομη έκείνη άλλαγή μου, που δεν την πρόσεξες, δυστυχώς, καθόλου τότε...

Ήταν... Ήταν το πρώτο ζήτημά μου στη ζωή... Ναι... Άρχισα κι' έγω σιγά-σιγά νά ζυτνάω απ' τη καρδιά σου σ'α... Μ' άγαπήσεις ή πάντα σοβαρή και έμυστηρη σου στάσι... Έγώ σ' ήθελα γλυκά νά μ' άγαπήσεις και νά νοιώθω πιά συχνά σ'α χείλη μου τη γλυκύτητα των γαλιών σου...

Δεν κατάλαβα καλά, δεν ήξερα τί μου συμβαίνει, πώς... Μά τώρα ξέρω πια τί ήταν ή άπότομη έκείνη άλλαγή μου, που δεν την πρόσεξες, δυστυχώς, καθόλου τότε...

Ήταν... Ήταν το πρώτο ζήτημά μου στη ζωή... Ναι... Άρχισα κι' έγω σιγά-σιγά νά ζυτνάω απ' τη καρδιά σου σ'α... Μ' άγαπήσεις ή πάντα σοβαρή και έμυστηρη σου στάσι... Έγώ σ' ήθελα γλυκά νά μ' άγαπήσεις και νά νοιώθω πιά συχνά σ'α χείλη μου τη γλυκύτητα των γαλιών σου...

Δεν κατάλαβα καλά, δεν ήξερα τί μου συμβαίνει, πώς... Μά τώρα ξέρω πια τί ήταν ή άπότομη έκείνη άλλαγή μου, που δεν την πρόσεξες, δυστυχώς, καθόλου τότε...

Ήταν... Ήταν το πρώτο ζήτημά μου στη ζωή... Ναι... Άρχισα κι' έγω σιγά-σιγά νά ζυτνάω απ' τη καρδιά σου σ'α... Μ' άγαπήσεις ή πάντα σοβαρή και έμυστηρη σου στάσι... Έγώ σ' ήθελα γλυκά νά μ' άγαπήσεις και νά νοιώθω πιά συχνά σ'α χείλη μου τη γλυκύτητα των γαλιών σου...

Δεν κατάλαβα καλά, δεν ήξερα τί μου συμβαίνει, πώς... Μά τώρα ξέρω πια τί ήταν ή άπότομη έκείνη άλλαγή μου, που δεν την πρόσεξες, δυστυχώς, καθόλου τότε...

Ήταν... Ήταν το πρώτο ζήτημά μου στη ζωή... Ναι... Άρχισα κι' έγω σιγά-σιγά νά ζυτνάω απ' τη καρδιά σου σ'α... Μ' άγαπήσεις ή πάντα σοβαρή και έμυστηρη σου στάσι... Έγώ σ' ήθελα γλυκά νά μ' άγαπήσεις και νά νοιώθω πιά συχνά σ'α χείλη μου τη γλυκύτητα των γαλιών σου...

Δεν κατάλαβα καλά, δεν ήξερα τί μου συμβαίνει, πώς... Μά τώρα ξέρω πια τί ήταν ή άπότομη έκείνη άλλαγή μου, που δεν την πρόσεξες, δυστυχώς, καθόλου τότε...

Ήταν... Ήταν το πρώτο ζήτημά μου στη ζωή... Ναι... Άρχισα κι' έγω σιγά-σιγά νά ζυτνάω απ' τη καρδιά σου σ'α... Μ' άγαπήσεις ή πάντα σοβαρή και έμυστηρη σου στάσι... Έγώ σ' ήθελα γλυκά νά μ' άγαπήσεις και νά νοιώθω πιά συχνά σ'α χείλη μου τη γλυκύτητα των γαλιών σου...

Δεν κατάλαβα καλά, δεν ήξερα τί μου συμβαίνει, πώς... Μά τώρα ξέρω πια τί ήταν ή άπότομη έκείνη άλλαγή μου, που δεν την πρόσεξες, δυστυχώς, καθόλου τότε...

Ήταν... Ήταν το πρώτο ζήτημά μου στη ζωή... Ναι... Άρχισα κι' έγω σιγά-σιγά νά ζυτνάω απ' τη καρδιά σου σ'α... Μ' άγαπήσεις ή πάντα σοβαρή και έμυστηρη σου στάσι... Έγώ σ' ήθελα γλυκά νά μ' άγαπήσεις και νά νοιώθω πιά συχνά σ'α χείλη μου τη γλυκύτητα των γαλιών σου...

Δεν κατάλαβα καλά, δεν ήξερα τί μου συμβαίνει, πώς... Μά τώρα ξέρω πια τί ήταν ή άπότομη έκείνη άλλαγή μου, που δεν την πρόσεξες, δυστυχώς, καθόλου τότε...

Ήταν... Ήταν το πρώτο ζήτημά μου στη ζωή... Ναι... Άρχισα κι' έγω σιγά-σιγά νά ζυτνάω απ' τη καρδιά σου σ'α... Μ' άγαπήσεις ή πάντα σοβαρή και έμυστηρη σου στάσι... Έγώ σ' ήθελα γλυκά νά μ' άγαπήσεις και νά νοιώθω πιά συχνά σ'α χείλη μου τη γλυκύτητα των γαλιών σου...

Δεν κατάλαβα καλά, δεν ήξερα τί μου συμβαίνει, πώς... Μά τώρα ξέρω πια τί ήταν ή άπότομη έκείνη άλλαγή μου, που δεν την πρόσεξες, δυστυχώς, καθόλου τότε...

Ήταν... Ήταν το πρώτο ζήτημά μου στη ζωή... Ναι... Άρχισα κι' έγω σιγά-σιγά νά ζυτνάω απ' τη καρδιά σου σ'α... Μ' άγαπήσεις ή πάντα σοβαρή και έμυστηρη σου στάσι... Έγώ σ' ήθελα γλυκά νά μ' άγαπήσεις και νά νοιώθω πιά συχνά σ'α χείλη μου τη γλυκύτητα των γαλιών σου...

κού μου... Τού χάσαν όμως...

Σέ είχαν ρουφήξει ή δικογραφίες σου έσένα, κι' ή φρόσις ή άμείλικτη έμένα... Έμεινα μοναχή και δίχως ύποστήριξη στον άγριο αυτόν άγώνα, και... λύγισα!...

Ναι... Με λύγισε ο Πειρασμός... Την τρυφερότητα που δίναγε ή ψυχή μου από σένα, τη βρήκα — άδελά μου — απ' τον 'Άλλο!...

Τη ζήταγα από σένα μήνες πολλούς συνέχεια, και σ' — άδελά σου — μου την άρνίσουν!...

Κι' είχαμε κι' οι δυό μας δικήν...

Είχαμε περίσσια χρόνια έσ'α στα γκρίζα μαλλιά του κεφαλιού σου, κι' είχαν σκληρώσει πια κάθε τρυφερό άσθημα μέσα στην ψυχή σου.

Έμένα πάλι μούλειταν τ' άπαραίτητα έκείνα χρόνια που, περνώντας απ' τη ράχη μου, θά μ' άφιναν την πείρα και τη λογική τους...

Ήσουν γκρίζος απ' την ηλικία, κι' ήμουν άμάθητη παιδοδία...

Κύλησα στο βούρκο το τίμιο όνομά σου...

Και μάτονε ή καρδιά μου για τη φοβική αυτή κατάντια μου...

Ο σεβασμός μου, ο δίχως όρια για σένα, δυνάμωνα τη θλίψη μου και τη φαρμακερή μετανόιά μου... Κι' όσο με λέγονε ή άμαρτία, τόσο πιο καυτερά ένοιωθα τ' άδικά μου!...

Πόσο ύπόφερα, Θεέ μου, και πόσο ύποφέρω ακόμα!...

Πολλές φορές, ενώ τρώγαμε, κυριεύομουν απ' την τύχη τη σκληρή και τ'άχανα μπροστά σου. Η γλώσσα μου δενόταν και κόμπαιζε ή λαιλιά μου. Έρχοινα σ'α μάτια σου δειλές ματιές ένόχου, που ζητάει τη συνγνώμη με λαχτάρα, μα ζητάει συγχρόνως και μιά ήθικη ένισχυση για νά μ'ήν ξεναλύσισ...

Όχι, τ'ό ένα ένοιωθες, μα ούτε και τ'ό άλλο!...

Τό άπονήρευτο μυαλό σου τάβρισκε όλα μέλι-γάλα... Και της ψυχής μου τίς φοροτούνες τίς νόμικες κλονισμούς θύειας... Μούλεγε για καθαρό άέρα έξω, την ώρα που σέ Ικέτενα, με τη ματιά μου, νά πρόσεξες επί τέλους τον ψυχικό μου σπαραγμό...

Η δικαιο και άνδρική φιλοτιμία σου θά είχε τότε ματωμένη, θά ήσυχάζει απ' τον πόνο της... Θά τη φλογίζει άτασία ή καυτερή κηλίδα της ντροπής, που της προσέκνησε τό ήθικό μου καταγκλίσιμο στο βούρκο της ντροπής...

Μά ένοιωσα σου, άκριθέ μου φίλε...

Πληρώνω έγω με αίμα τ'α χρέη μου απέναντί σου...

Απ'ό μου σπάρει άμείλικτα την ψυχή, έκείνος που την έκλεψε από σένα, συμπληρώνω κι' έγω ή ίδια τώρα τον ήθικό μου σπαραγμό, με τη φοβική αυτή έξομολόγησή μου...

Κι' όχι αυτό μονάχα...

Μά άποτελείω με φαρμάκι μιά ζωή λιγότερη, αλλά πολυφάρμακεμένη, τη δική μου τη ζωή!...

Ναι... Ήμια από δόλιγου δηλητηρίου... Και θάμια πτώμα πια όταν θά ριχνης την άγαλακτωμένη σου ματιά σ'α αδές τ'ς γραμμές του πόνου και της τύφωσης...

Ένοιωσα σου, άκριθέ μου φίλε...

Θά είσαι πια ικανοποιημένος τώρα... Ο πληγωμένος σου έγωισμός κι' ή άνδρική άποστολή σου γρήγορα θά χορτάσουν απ' την ικανοποίησή σου τους δόνες...

Γιατί ή ψυχή μου ή προσδότρια μάτωσε απ' τ'α καυτερά λαιμά της... Και την κομμάτιασαν αυτά τ'α ίδια χέρια που άνάβουν άγαπημένου μου! Προδότης από χείνη αυτή που πρόσεξε έμένα...

Τό λερωμένο απ' την άμαρτία κομμάτι μου θά σπαράξει σέ λίγο — άρχισε μόλις νά σπαράζεται — απ' τ'α φαρμάκι που κατάντησα...

Β

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΟΣ ΤΗΣ ΖΕ'Υ'ΝΕΜΠ

(Τουρκικό Διήγημα)

Ο ήλιος δεν είχε ακόμα ανατείλει και το χωριό βρισκόταν βαθυσμένο σε ύπνο. Ήταν ένα δροσερό πρωινό του Μάη. Η άπτερντη θάλασσα των σταχυών, που ανάμεσα της ξεχώριζαν, έδω κι' εκεί, κατακόκκινες παπαρούνες, σάλευε αναριζίζοντας κάτω απ' τον ανάλαφρο ξέφωτο, και πέρα, η ανατολή, σαν ένα φρόντο από σεντέφι, λαμπακοπούσε.

Μπροστά σ' ένα σταύλο κλειστό, στο δρόμο του χωριού, που ήταν κάτασπρος από σκάνη και σανά, πλάι σ' ένα βολοκόπο, με σπασμένες ρόδες, δυο βόδια χωρετοσαν το ξημέρωμα, μουγκρίζοντας δυνατά, κι' από μακριά, όλα τα κοκκάρια του χωριού τους άπαντοσαν. Ένας παντοκρινός, με το μεγάλο του κεφάλι χωμένο ανάμεσα στα πόδια του, κοιμόταν βαθιά...

Η Ζευνέμπ άνοιξε τα μάτια της και το βλέμμα της, δολωμένο ακόμα από τον ύπνο, έπεσε στα πράγματα ολόγυρά της. Το ντιβάνι ήταν σκεπασμένο από αναριζιζόντες μύγες. Από το παράθυρο, που τα σπασμένα του ξύλα συγκρατιόντουσαν με μπαλάνια από χαρτί, ένα ακάθαρτο φως, γλιστρώντας μέσα, πήγε και χάιδεψε το πρόσωπο της νέας κοπέλλας. Δυο ποτήρια βρισκόντουσαν έλαφο σ' ένα πάγκο μαζί με μερικά πιάτα άπλυτα κι' όλα αυτά φαινόταν να κοιμούνται.

Άφου δειροπόλησε μερικά στιγμές, η Ζευνέμπ σηκώθηκε, τέλος, και βγήκε στην αυλή. Μία αγελάδα και μερικές γίδες που κοιμόντουσαν πλάι στον τοίχο, γύρισαν το κεφάλι τους προς αυτή κι' άρχισαν να βελάζουν γλικά.

Η Ζευνέμπ πήρε δυο ξύλινες στάμνες και διενθύνθηκε προς την πηγή. Βάδισε μέσ' στα ύγρα χορτάρια που μουσκεύαν τα πόδια της και την άκρη του φορεμάτος της. Όταν έφτασε στην πηγή και γέμισε τις στάμνες της, ύψωσε το κεφάλι της, κοιτάζοντας προς τους ψηλούς βράχους πέρα.

Ο ήλιος είχε ανατείλει πιά. Το κοπάδι του χωριού ξαναγύριζε απ' τα λειβάδια, όπου είχε περάσει τη νύχτα, και γέμιζε τη σιωπή της αυλής από βελάνια.

Αργά η Ζευνέμπ ξαναπέρασε τον ίδιο δρόμο. Έπειτα, κουρασμένη απ' την πορεία, ξαπλώθηκε πλάι σ' ένα δέντρο. Από τις καπνοδόχες του χωριού, γαλάζιο καπνό ύφονόντουσαν στο γαλήνιο αέρα. Η Ζευνέμπ συλλογιόταν: Τα περασμένα με δίε τους τις χαρές και τις στενοχώριες περνούσαν μπρός απ' τα μάτια της. Ήταν είκοσι χρόνια κι' όλη της η ζωή δεν της έδινε την εντύπωση ούτε μιας ημέρας. Ήξερε ότι η μητέρα της είχε πεθάνει φέρνοντάς την στον κόσμο κι' έτσι είχε στερηθεί τη μητρική αγάπη από την πρώτη της μέρα. Μία θεά της στριμμένη και κακιά την είχε μεγαλώσει, μά κι' αυτή, έδω και δυο χρόνια, κοιμόταν στο μικρό νεκροταφείο του χωριού, όπου ούτε ένα δέντρο δεν εκκίαζε τους τάφους.

Η Ζευνέμπ ζούσε από μικρή μέσα σ' αυτή την καλύβα που έμοιαζε περισσότερο με τάφο παρά μ' ανθρώπινη κατοικία. Ζούσε εκεί με τα δυο της αδέρφια και με τον πατέρα της που τα γερατιά του καμπαούριζαν ολόνα.

Σε λίγο συνέχισε πάλι τον δρόμο της. Η στάμνες της όμως ήταν βαρείες και γι' αυτό αναγκάστηκε να ξεποστάσει μια φορά ακόμα κοντά στο κοιμητήριο. Μερικά πρόβατα έβουκαν εκεί, που τα φύλαγε ένα κοριτσάκι. Βλέποντας την, η Ζευνέμπ συλλογιόταν πόσο όμορφα θα ήταν να ξαναγίνει βοσκοπούλα, όπως ήταν άλλοτε, πριν από όγδοο χρόνο, και να μη συλλογιόταν πια τίποτε, και προπάντων τον Χασάν...

Ω, ο Χασάν!... Πώς ξέρει αυτή την ώρα σε ποιους φλογισμένους αμμότοπους, σε ποιά έρημα περιμένα μάταια καμια είδησι απ' το χωριό του, ερευνώντας αδιάκοπα με τα φτωχά κουρασμένα του μάτια τον ορίζοντα!...

Σ' αυτό εκεί το κοιμητήριο συναντιόντουσαν άλλοτε με τον Χασάν. Ξυπόλυτος, με το φρέσι του ξεσχισμένο, με το πονακμάστο του κορσολασμένο, με το ραβδί του στο χέρι, με το φουμί του σ' ένα διαόκι που κρεμόταν απ' τον όμο του, φλογισμένος εκεί τα πρόβατά του κι' έτσι μπορούσαν να βλέπονται κάθε τόσο.

Την αγάλασε, τη φίλησε κι' αποχωρίστηκαν κλαίοντας σιωπηλά...

Ήταν ξάδελφός της κι' είχαν άραβωνιαστεί από μικροί. Ήταν τόσο άπλοοι οι άραβωνες αυτοί!... Κι' από τότε οι δυο άραβωνες, μένοι φύλαγαν μαζί τα κοπάδια του χωριού, καθισμένοι πλάι-πλάι απ' το πρωί ως το βράδυ, μέσα στο ήλιόλουστο μοναστήρι.

Τα χρόνια πέρασαν κι' ένα πρωί ο Χασάν έφυγε για να πάει να κάνη τη θητεία του στο στρατό. Πριν φύγει, είπε στη Ζευνέμπ: «Τρία χρόνια θα γυρίσω... Νά με περιμένεις... Τα χρόνια περνούν χωρίς να τα καταλάβη κανείς».

Την αγάλασε, τη φίλησε κι' αποχωρίστηκαν κλαίοντας σιωπηλά. Δεν ήξερε κανείς ακριβώς σε ποιά χώρα τον είχαν στείλει. Αλλά, που ξαναγύριζαν απ' τον στρατό, μιλούσαν για πολιτείες και για γιοι, ζωσμένα από άπειρα λειβάδια κι' από δρυμους με θεοφάνια λιατά. Μά ήταν και μια χώρα, απ' την οποία δεν ξαναγύριζε κανείς ποτέ κι' ήταν έφορταν το δνομα της χώρας αυτής, οι γέροι γάδεναν τα γένεια τους, ή γοηές κοινοούσαν τα κεφάλια τους ή η πέλλες σκουπίζαν με τα μαντήλια τους τα δάκρυα που δάδωναν τα μάτια τους. Ήταν μία χώρα μακρινή, πολύ μακρινή και για να φτάσει κανείς εκεί, έπρεπε να περάσει μεγάλη ποτίμια και κόμπος, και τους έθνη ο ήλιος. Ο άγορφυλάκας είχε χάσει εκεί τα τρία του παιδιά κι' έλεγαν πως η χώρα αυτή ήταν αληθινή κόλαση.

Έξη μήνες λοιπόν μετά την άναχώρησή του Χασάν, έφτασε ένα γράμμα του, στάλμένο από εκεί κάτω. «Ότε τον είχαν στείλει κι' εγώ στον Κόλασι έκειναι».

Όστόσο, η Ζευνέμπ έλιψε ακόμα κι' έλεγε συχνά μόνη της: «Είθε δεν είνε δυνατόν να πεθαίνουν όλοι όσοι πηγαίνουν εκεί κάτω».

Και πραγματικά, έπι ένα χρόνο τα γράμματα του Χασάν έφταναν ταχτικά. Τους έγραφε ότι ένας τρομερός ήλιος τον φλόγισε το κεφάλι, ότι τα πόδια του ύφονόντουσαν μέσα στην άμμο κι' ότι ούτ' ένα δέντροκι δεν βρισκόταν πονεία.

Μά έδω και δώδεκα μήνες, ούτε γράμμα είχαν λάβει, ούτε κανείς είχε φέρει από εκεί κάτω για να φέρη είδησεις του Χασάν.

Γι' αυτό τον λόγο, τα δάκρυα πάλι μύγισαν τώρα τα μάτια της νεαρής άραβωνιαστριάς του. Έβλεπε με τη φαντασία της τον Χασάν ξεπλωμένο έλαφο στη φλογισμένη άμμο. Τον έβλεπε περιμένη νέα απ' το χωριό του και γι' ε γονιά μέσα στην απελπισία και την καταλέλη.

Αυτή η σκέψη τη σκότωνε. Τα δάκρυα της διαλασιόστησαν και της φαινόταν πως μία θερμή πνοή, σαν γάργαρο απ' την κόλασι εκεί κάτω, της έκαμπε τη καρδιά...

Όταν ξαναγύρισε στην καλύβα της, ο πατέρας της έπινε ύπρος στο χέρι τον καφέ του και τα μικρά της αδέρφια δάγκωναν από ένα κομμάτι καλαμπού. Ο γέρος την κοιτάζε γλικά κι' η Ζευνέμπ έλδε στα μάτια του κάποια σιωπή, γιατί κι' αυτός έπρεπε απ' τη σιωπή του Χασάν. Ο Χασάν ήταν έλη του η έλπιδα. Κουδέντιαζε γι' αυτό συχνά κι' όρες ολόκληρες με τον άγορφυλάκα, του οποίου η καταραμένη χαρά είχε πάρει τα τρία παιδιά. Και καθώς μιλούσαν, ο άγορφυλάκας άναστεύε, κοιτάζοντας με ολκτο τη Ζευνέμπ, που στεκόταν παράμερα. Έπειτα οι δυο πότες έκλειγαν χωρίς να λένε πια λέξη.

Η Ζευνέμπ άφρησε τις στάμνες κοντά στην πόρτα και βήκε στην αυλή... Στο μπαρτέ του μικρού τζαμιού του χωριού, ο μουεζίνης προσεγγιζόταν. Ο ήλιος έκαμπε τώρα και τα ζώα είχαν καταφύγει στις σκιές των τοίχων. Μονάχα μερικές κόττες περιφερόντουσαν γύρω απ' το τζαμί, περιστοιχίζοντας έναν πετεινό...

Έξαφνα μία φωνή δυνατή άντήχησε στον ήσυχο αέρα του χωριού. «Ε! άγορφυλάκα!...»

Ήταν ένας χοροφύλακας που είχε φτάσει καθάλλα απ' την πολιτεία με το όπλο του στον δμο και μ' ένα μαστίγιο στο χέρι. Στάθηκε μπρός στο τζαμί και κατέβηκε απ' τ' αλλόγο του...

Ανέσως η είδησι του έρχομού του απλώθηκε σ' όλο το χωριό. Παιδιά μωδύμνια προδaban φοβισμένα στις γονιές των δρόμων και στις στέγες των καλυδών. Κεφάλια διαταχτικά γυναικεία έβγαιναν απ' τις μισανοιγμένες πόρτες, ενώ οι άντρες παρατασσόντουσαν με εδωισμό μπρός στο τζαμί. Κι' ενώ ο άγορφυλάκας τσακίζονταν να φέρει σανά για το αλλόγο του χοροφύλακα, ο δήμαρχος τούφερε ένα γλά για να καθήση.

Ο χοροφύλακας προχώρησε περήφανα, κάθισε στο χαλί κι' έπι ένα μεγάλο τάσι καφέ που του το σερβίρισε πάλι ο δήμαρχος. Όταν τόνος έκλειγαν χωρίς να λένε πια λέξη.

Η Ζευνέμπ άφρησε τις στάμνες κοντά στην πόρτα και βήκε στην αυλή... Στο μπαρτέ του μικρού τζαμιού του χωριού, ο μουεζίνης προσεγγιζόταν. Ο ήλιος έκαμπε τώρα και τα ζώα είχαν καταφύγει στις σκιές των τοίχων. Μονάχα μερικές κόττες περιφερόντουσαν γύρω απ' το τζαμί, περιστοιχίζοντας έναν πετεινό...

Έξαφνα μία φωνή δυνατή άντήχησε στον ήσυχο αέρα του χωριού. «Ε! άγορφυλάκα!...»

Ήταν ένας χοροφύλακας που είχε φτάσει καθάλλα απ' την πολιτεία με το όπλο του στον δμο και μ' ένα μαστίγιο στο χέρι. Στάθηκε μπρός στο τζαμί και κατέβηκε απ' τ' αλλόγο του...

ΤΟΥ ΜΕΧΜΕΤ ΣΑΝΤΙ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΝΑΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ

(Του ΖΑΝ ΡΙΣΠΙΕΝ)

Ναι, ναι! μου είλε ο γέρο-σαλτιμπάγκος, χρειάζεται ύπνονη κι' άγάπη στην τέχνη.

Ήταν ένας καλλιτέχνης αληθινός στο είδος του ο σαλτιμπάγκος αυτός. Και το παιχνίδι ποταύζε στο τσίρκο, ήταν δύσκολο πολύ.

Θα το έχετε ίδει βέβαια το επικίνδυνο αυτό παιχνίδι στα διάφορα λαοφύλακα. Μία γυναίκα τοποθετείται μπροστά σ' ένα σανίδωμα δο, με τετοιμένα δεξιά κι' αριστερά τα χέρια σε σχήμα σταυρού. Ένας άραβικός στέκει άντίκρυ της, σε μικρή απόσταση, και πετάει με τέρη δάκρυα μιντερά μαχαίρια, τα οποία καρφώνονται στο σανίδωμα, γύρω ακριβώς απ' το κεφάλι, τα χέρια κι' όλο το κορμί της γυναίκας.

Στα περισσότερα λαοφύλακα, τα μαχαίρια αυτά δεν είνε διόλου κινεζικά κι' έξ' άλλων μιλήγονται στο σανίδωμα σ' άρετη απόστασι από το σώμα της γυναίκας.

Ο γέρο-σαλτιμπάγκος όμως για τον όποιον ούς μιλω, μεταχειρίζεται μαχαίρια σαν ξυράφια κομτερά και τάρχιζε με τόση δύναμη και τόσο έπιδεξι, ώστε καρφονόντουσαν γύρω απ' τον λαιμό, από τα χέρια κι' απ' το κεφάλι της γυναίκας του, τόσο κοντά της, που άγκιστρον τη σάρκα της σκεδόν.

Κι' όπως συμβαίνει μ' όλους τους μεγάλους καλλιτέχνες, περνούσε χρόνια κι' αυτός άπαρητήτος μέσα στο πλήθος των άσημάντων σαλτιμπάγκων.

Και μόνον έγω μέσα απ' τον όγλο των θεατών έπρόσεξα κι' έξέτινα την άμια του. Τον έλυσίσασι λοιπόν σε κάποια στιγμή και του είπα το χέρι.

Εκείνος έδάκρυσε.

—Δεν άμφιβάλλω, του είπα, πως και να το θέλεις, να πιά, δεν θα μπορείς να κάνης λάθος στο σημάδι. Ω! θαυμάζω, φίλε μου, τη σταθερότητα του χεριού σου!

Ο σαλτιμπάγκος με κοιτάζε παράξενα!

Ένας καλός λόγος που πηγαίνει κατ' εθέλειαν στην καρδιά, μπορεί να κάνη φίλους, ανθρώπους άγνωστούς ανάως και ξένους.

—Ναι, ναι, μου είπε ο γέρο-σαλτιμπάγκος με φωνή βαθιά κι' ύποκορη, βγαλμένη μέσα από τα βάθη της φωνής του. Είπ' αλήθεια αυτό που λέτε... Δεν μπορώ πια να κάνω λάθος. Τα χέρια μου δεν είνε άπλοοι...

—Έχουν μάθει πια τον ίδιο δρόμο...

—Την είδατε τη γυναίκα που στέκει μπρός στο σανίδωμα όταν ρίχνω τα μαχαίρια; Είνε γυναίκα μου. Είμαι όπόσο δι δεν μ' αγαπά πια. Χίλιες φορές ως την άραβία να της καρφώσω στο λαιμό ή στην καρδιά ένα απ' τα μαχαίρια μου, το πιο κομτερό και σπαστό. Τού κάνουν όμως. Το χέρι μου δεν θέλει να με άκουσι. Κι' όταν έφθει η ώρα του παιχνιδιού, πετιόντου τα σπύλια σφαιρίζοντας και μιλήγονται γύρω-γύρω απ' το κεφάλι της, κάνοντας έτσι ένα στεφάνι σαν κι' εκείνα των άσημων...

—Το έρει κι' αυτή πως τη μιού. Είνε όμως βέβαιη, είνε άσφα, κινεζική που τη χέρι μου ποτέ δεν θα λαβήνη και γι' αυτό με κορολεύουν και γέλα διαρκώς μαζί μου, όταν ρίχνω τα μαχαίρια μου, πλάι άγρια, χλευαστικά, λυσσοσάμενα!...

—Ποτέ κι' αυτή πως τη μιού. Είνε όμως βέβαιη, είνε άσφα, κινεζική που τη χέρι μου ποτέ δεν θα λαβήνη και γι' αυτό με κορολεύουν και γέλα διαρκώς μαζί μου, όταν ρίχνω τα μαχαίρια μου, πλάι άγρια, χλευαστικά, λυσσοσάμενα!...

—Ποτέ κι' αυτή πως τη μιού. Είνε όμως βέβαιη, είνε άσφα, κινεζική που τη χέρι μου ποτέ δεν θα λαβήνη και γι' αυτό με κορολεύουν και γέλα διαρκώς μαζί μου, όταν ρίχνω τα μαχαίρια μου, πλάι άγρια, χλευαστικά, λυσσοσάμενα!...

—Ποτέ κι' αυτή πως τη μιού. Είνε όμως βέβαιη, είνε άσφα, κινεζική που τη χέρι μου ποτέ δεν θα λαβήνη και γι' αυτό με κορολεύουν και γέλα διαρκώς μαζί μου, όταν ρίχνω τα μαχαίρια μου, πλάι άγρια, χλευαστικά, λυσσοσάμενα!...

—Ποτέ κι' αυτή πως τη μιού. Είνε όμως βέβαιη, είνε άσφα, κινεζική που τη χέρι μου ποτέ δεν θα λαβήνη και γι' αυτό με κορολεύουν και γέλα διαρκώς μαζί μου, όταν ρίχνω τα μαχαίρια μου, πλάι άγρια, χλευαστικά, λυσσοσάμενα!...

—Ποτέ κι' αυτή πως τη μιού. Είνε όμως βέβαιη, είνε άσφα, κινεζική που τη χέρι μου ποτέ δεν θα λαβήνη και γι' αυτό με κορολεύουν και γέλα διαρκώς μαζί μου, όταν ρίχνω τα μαχαίρια μου, πλάι άγρια, χλευαστικά, λυσσοσάμενα!...

—Ποτέ κι' αυτή πως τη μιού. Είνε όμως βέβαιη, είνε άσφα, κινεζική που τη χέρι μου ποτέ δεν θα λαβήνη και γι' αυτό με κορολεύουν και γέλα διαρκώς μαζί μου, όταν ρίχνω τα μαχαίρια μου, πλάι άγρια, χλευαστικά, λυσσοσάμενα!...

—Ποτέ κι' αυτή πως τη μιού. Είνε όμως βέβαιη, είνε άσφα, κινεζική που τη χέρι μου ποτέ δεν θα λαβήνη και γι' αυτό με κορολεύουν και γέλα διαρκώς μαζί μου, όταν ρίχνω τα μαχαίρια μου, πλάι άγρια, χλευαστικά, λυσσοσάμενα!...

—Ποτέ κι' αυτή πως τη μιού. Είνε όμως βέβαιη, είνε άσφα, κινεζική που τη χέρι μου ποτέ δεν θα λαβήνη και γι' αυτό με κορολεύουν και γέλα διαρκώς μαζί μου, όταν ρίχνω τα μαχαίρια μου, πλάι άγρια, χλευαστικά, λυσσοσάμενα!...

—Ποτέ κι' αυτή πως τη μιού. Είνε όμως βέβαιη, είνε άσφα, κινεζική που τη χέρι μου ποτέ δεν θα λαβήνη και γι' αυτό με κορολεύουν και γέλα διαρκώς μαζί μου, όταν ρίχνω τα μαχαίρια μου, πλάι άγρια, χλευαστικά, λυσσοσάμενα!...

—Ποτέ κι' αυτή πως τη μιού. Είνε όμως βέβαιη, είνε άσφα, κινεζική που τη χέρι μου ποτέ δεν θα λαβήνη και γι' αυτό με κορολεύουν και γέλα διαρκώς μαζί μου, όταν ρίχνω τα μαχαίρια μου, πλάι άγρια, χλευαστικά, λυσσοσάμενα!...

—Ποτέ κι' αυτή πως τη μιού. Είνε όμως βέβαιη, είνε άσφα, κινεζική που τη χέρι μου ποτέ δεν θα λαβήνη και γι' αυτό με κορολεύουν και γέλα διαρκώς μαζί μου, όταν ρίχνω τα μαχαίρια μου, πλάι άγρια, χλευαστικά, λυσσοσάμενα!...

—Ποτέ κι' αυτή πως τη μιού. Είνε όμως βέβαιη, είνε άσφα, κινεζική που τη χέρι μου ποτέ δεν θα λαβήνη και γι' αυτό με κορολεύουν και γέλα διαρκώς μαζί μου, όταν ρίχνω τα μαχαίρια μου, πλάι άγρια, χλευαστικά, λυσσοσάμενα!...

—Ποτέ κι' αυτή πως τη μιού. Είνε όμως βέβαιη, είνε άσφα, κινεζική που τη χέρι μου ποτέ δεν θα λαβήνη και γι' αυτό με κορολεύουν και γέλα διαρκώς μαζί μου, όταν ρίχνω τα μαχαίρια μου, πλάι άγρια, χλευαστικά, λυσσοσάμενα!...

—Ποτέ κι' αυτή πως τη μιού. Είνε όμως βέβαιη, είνε άσφα, κινεζική που τη χέρι μου ποτέ δεν θα λαβήνη και γι' αυτό με κορολεύουν και γέλα διαρκώς μαζί μου, όταν ρίχνω τα μαχαίρια μου, πλάι άγρια, χλευαστικά, λυσσοσάμενα!...

ΜΕΧΜΕΤ ΣΑΝΤΙ

Η ΠΑΗΓΕΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΟΥΠΟΛΕΩΝ

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΕΞΑΦΑΝΙΣΕΙΣ

(Μία περίεργη και ελιθερή Στατιστική)

Μία παρσινή έφημερίδα έγραφε πρό ήμερών: «Κάθε χρόνο χάνονται στο Παρίσι 2,700 άτομα!...».

Πραγματικά, στη γαλλική πρωτεύουσα, όπως άλλωστε και σ' όλες τις άλλες μεγαλουπόλεις, εκατοντάδες άνθρωποι εξαφανίζονται κάθε μήνα, χωρίς ν' άφίνουν κανένα ίχνος τους. Από τα 2,700 άτομα που χάνονται κάθε χρόνο στο Παρίσι, ξαναβρίσκονται, κατά μέσον όρον, τα 2,600. Τα άλλα 100 εξαφανίζονται όριστικά, μυστηριωδώς, χωρίς ποτέ να ξαναβρεθούν τα ίχνη τους!... Κάθε μέρα φτάνουν στην Άστεινομία των Παρισίων άθροές ή άναφορές των πολιτών που έχουν χάσει κάποιο προσφίλές των πρόσωπο. Κι' όταν μόν προέβαινα για μικρά παιδιά, κάτω των 18 έτών, άπασχολείται για την άνέυρεσί τους ένα ειδικό γραφείο. Για τους μεγάλους όμως, το έργο αυτό άνήκει στην Άστεινομία.

Στις περισσότερες περιπτώσεις εξαφανίσεως, πρόκειται περί κοριτσιών από 11 ως 20 χρόνων, τα οποία άρρησαν κρυφά τα σπίτια τους, έληρεασμένα απ' τα διάφορα μυστισορήματα κι' απ' τη φωμαντική τους φαντασία. Η άστεινομία τα ξαναβρίσκει ως έπι το πλείστον, και τα αναγκάζει να γυρίσουν, θέλοντας και μη, στους γονείς των. Μερικές όμως απ' τις νέες αυτές, έχουν τραγικό τέλος: Μία μέρα — άργά ή γρήγορα — βρίσκεται το πτώμα τους μέσα στο γράκι νερά του Σηκουάνα!...

Άλλες πάλι φεύγουν απ' τα σπίτια τους, παίρνοντας μαζί τους δυα χρήματα και κομμάτια βροών, για να ζήσουν δυο-τρεις μέρες μέσα σ' ένα φευτικό δειρο πλούτου και πολυτελείας. Όταν όμως τους σωθεί και ή τελευταία πεντάρα, δεν τους μένουν πια παρά δυο μονάχα λύσεις: Ή πρώτη είνε να γυρίσουν στα σπίτια τους. Καί ή περισσότερες διαλέγουν αυτή τη λύσι. Ή, άρχοντες όμως και μερικές, ή όποιες, μη τολμώντας ν' άντιμετωπίσουν τον δικαιο θμό της οικογενείας των, προτιμούν κάτι πολύ χειρότερο: Ένα βράδι άφίνουν τη Γαλλία μ' ένα μυστηριώδες άτιμόπλοιο, το όποιο άποδιβάσει βυτεφ' από λίγες μέρες το άνθρωπινο φορτίο του σε κάποιο λιμάνι της Νοτίου Άφρικής. Έκει καιροφρακτούν οι διάφοροι σωματέμποροι, οι όποιοι πωλούν τα δυστυχισμένα κορίτσια σε φρικώδη καταγώνια!...

Το ξημερίλισμα των άνόητων αυτών κοριτσιών γίνεται στα διάφορα ύποπτα ντάνογκ και χοροδοδασκαλεία των Παρισίων, στα όποια περιμένουν τη λεία τους οι ιδιαιτεροι εκείνοι τύποι των εμοιραίων άνδρων, βοηθοί πολύτιμοι των σωματεμπόρων.

Τελευταίως όμως ή Άστεινομία παρακαλνθεί άγρυπνα δίε τις κινήσεις των άρχειών αυτών άποκειμένων και κατορθώνει έτσι να παταλήνη τις περισσότερες φορές τα σχέδιά τους.

Άλλες αλίες εξαφανίσεων είνε ό έρως, ή άσέυγες προστοβές και ή οικονομική άνωμολίες. Έπειτα έχουμε τους καταζητούμενους απ' την άστεινομία — καταχωρατάς, κινδολοπούς κτλ. — οι όποιοι προσπαθούν να κρυφτούν για κάποιο καιρό, ως πού να ξεχαστούν τα κατορθώματά τους. Μη ξεχνάμε άλλωστε ότι το Παρίσι είνε τόσο άπέραντο, ώστε φτάνει ν' αλλάξη κανείς γειτονιά, για να τον χάσουν τελείως οι άγνωστοί του κι' ή Άστεινομία.

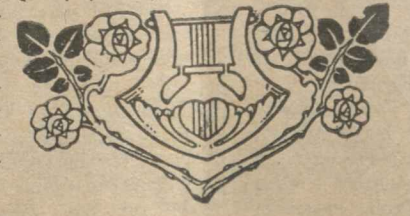
Συμβαίνουν όμως κι' εξαφανίσεις άρελόμενες σε άμνησία και έν γένει σε διάφορες παθήσεις του ήπατος. Οι περισσότεροι απ' τους δυστυχισμένους αυτούς άρροσόντες, καταλήγουν άγνωστοί, άποδλακωμένοι και μισοπεθαμένοι απ' την πείνα και την κόπωση, σε κάποιο άσολο άλλης μακρινής πόλεως, όπου πεθαίνουν, χωρίς ποτέ ν' άποκαλυφθεί ή πραγματική τους ταυτότης.

Τέλος, έχουμε τους διαφόρους νεαρούς, που τα μυστισορήματα και τα περιτειωδή φίλμ τους σπρώχνουν να εγκαταλείψουν τα σπίτια τους, για να κινήσουν την τύχη. Μόλις όμως βρεθούν μπροστά στην πραγματικότητα, βλέπουν άμέσως τα όνειρά τους να διαλύονται και θεωρούν σπύφρας τον τους άστεινομικούς που κατορθώνουν να τους ξαναβρούν.

Πολλοί μάλιστα απ' αυτούς γυρίζουν μόνον τους στα σπίτια τους, προτιμώντας τον οικονομικό έυνό από τα βάσανα της έλευθερίας!...

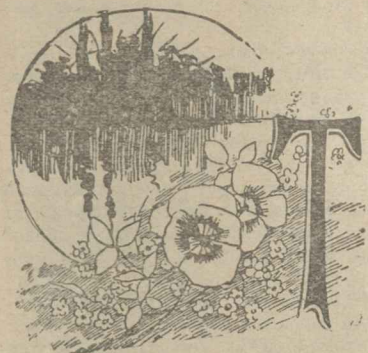
Στο Λονδίνο, ή άναλογία των εξαφανίσεων είνε μεγαλύτερη παρά στο Παρίσι. Έχει μάλιστα ύπαρχουν πολλοί κακοποιοί, οι όποιοι, άφου ληστεύουν και σκοτώνουν το θύμα τους, άφίνουν στις στέπες του τά δικά τους πιστοποητικά, για να εξαπατήσουν την άστεινομία και να θεωρηθούν πάλιν ως πεθαμένοι! Ένας τέτοιος δολοφόνος πλέρωσε από όλογο καιρό το έγκλήμα του με την κομμάτι. Ή ταυτότης όμως του θύματος του, το όποιο βρέθηκε μισοκαμμένο μέσα σ' ένα μπαρλόκι, έμεινε άγνωστη.

Υπολογίζεται ότι έπι έννεα εκατομμύρια κατοίκων του Λονδίνου, συμβαίνουν καθημερινώς 18 εξαφανίσεις, απ' τις όποιες ή μία τουλάχιστον είνε όριστική!...

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΟΤΕ, απάντησε ο Γαβριήλ, φέ-
γω άμέσως για τὸ Σαῖν Κεντέν
καὶ ἔχω ἐμπιστοσύνη στὸν βασι-
λικὸ σας λόγον...

—Ναί, φευγάτε άμέσως, κύ-
ριε, εἶπε ὁ βασιλεὺς, ὁ ὁποῖος
δὲν μποροῦσε νὰ συνέλθῃ ἀπὸ
τὴν ταραχὴ του. Κάμπετε
αὐτὸ ποὺ ὑποσχεθήκατε καὶ ἔχετε
τὸ λόγο μου ὡς βασιλεὺς καὶ ὡς
εὐγενεὺς, ὅτι καὶ ἐγὼ θὰ γάνω
ὅ, τι μοῦ ζητήσετε.

Ὁ Γαβριήλ μετὰ τὴν καρδιά
τον πλημμυρισμένη ἀπὸ χαρὰ, ὑ-
ποκρίθηκε μετὰ τὸ βασιλεῖα καὶ στὴν Ἀρτεμίδα καὶ άμέσως ἀ-
ποχώρησε.

—Εἰπὶ τέλος! Ἐφυγε! φώναξε τότε ὁ Ἐρρίκος Β' σὰν νὰ
εἶχε ἀπαλλαγῇ ἀπὸ ἕνα τεράστιο βάρος.
—Μεγαλειότατε, τοῦ ἀπάντησε ἡ Πουατιέ, ἡσυχάστε! Ἐπιβλή-
θηκε στὸν ἑαυτὸ σας! Λίγο ἔλειψε νὰ μᾶς προδώσετε σ' αὐτὸν τὸν
άνθρωπον.

—Δὲν εἶνε ἄλλος ἕνας ἄνθρωπος, εἶπε ὁ βασιλεὺς σκεπτικῶς.
Εἶνε ἡ συνειδήσὶς μου ἡ ἴδια ποὺ μιλᾷ!

—Ἐ λοιπόν, Μεγαλειότατε, απάντησε ἡ Ἀρτεμῖς, ἡ ὁποία εἶχε
συνέλθει ἐντελῶς. Κάνετε καλὰ ποὺ δεχτή-
κατε τὴν πρότασι τοῦ Γαβριήλ, γιατί εἰμαι
βέβαια πὼς θὰ σωθῇ στὸ Σαῖν Κεντέν
καὶ ἔτσι θὰ γλυτώσετε καὶ ἀπ' αὐτὸν καὶ ἀπὸ
τὴ συνειδήσὶς σας.

Ὁ βασιλεὺς δὲν ἐπρόφρασε νὰ τῆς ἀ-
παντήσει, γιατί τὴν ἴδια στιγμή μπῆκε μέσα
ὁ καρδινάλιος τῆς Λωρραίνης, φέροντας
τὴν ἐπιστολὴ ποὺ εἶχε γράψῃ στὸν ἀδελφὸ
του δούκα ντὲ Γκιζ.

Ὁ Γαβριήλ, βγαίνοντας ἀπὸ τὰ διαμε-
ρίσματα τοῦ βασιλεὺς, μετὰ τὴν καρδιά του
ἐυλαχισμένη ἀπὸ ἕνα τεράστιο βάρος, δὲν
εἶχε περὶ παρὰ μὴ σκέψῃ καὶ ἐπιθυμία: νὰ
ξαναβῇ, γεμάτος ἐλπίδα, ἐκεῖνὴ ποὺ μετὰ
τόσο κόπο εἶχε ἐγκαταλείπει. Νὰ ξαναβῇ
τὴν πολυαγαπημένην του Ἀρτεμίδα ντὲ Κά-
στρο, νὰ τῆς πῇ τί περιμένε τώρα ἀπὸ τὸ
μέλλον καὶ ν' ἀνυπόστη ἀπὸ τὰ βλέμματά
της τὸ θάρος, τοῦ ὁποῖου τόση εἶχε ἀνάγκη.

Εἶχε μάλιστα, ὅτι ἡ νεαρὴ ποιητρίσσα εἶ-
χε ἀποσπῆξαι ἐπειτ' ἀπὸ τὰ τελευταῖα γε-
γονότα, σὲ κάποιο μοναστήρι, καὶ δὲν ἤξερε
ποῦ ἦταν τὸ μοναστήρι αὐτό. Μετὰ τὴ σκέψῃ
ὅτι ἡ γυναῖκα τῆς ὑπερείστας τῆς δὲν θὰ
τὴν εἶχαν ἀκολουθήσει, διεκδύνηκε πρὸς
τὰ διαμερίσματα ποὺ ἡ ἀγαπημένη του κα-
τεῖχε ἄλλοτε σὲ ἀνέστρο τοῦ Λούβρου,
γιὰ νὰ ζητήσῃ σχετικὰς πληροφορίες.

Ἐκεῖ βρέθηκε τὴ Διονυσία, τὴ δεῦτερη κα-
μαριέρα τῆς, ἡ ὁποία, μόλις τὸν εἶδε, φώ-
ναξε:

—Ἀ! Ὁ κύριός ντ' Ἐξμέ! Καλῶς
φύσατε! Μήπως κατὰ τύχη μᾶς φέροντε
νέα ἀπὸ τὴν καλὴ μας κυρία;

—Ἀπεναντίας, Διονυσία, απάντησε ὁ
Γαβριήλ. Ἐρχομὸν νὰ μᾶς νέα τῆς ἀπὸ
σᾶς.

—Ἀλλόμονο! Δὲν ξέρω ἀπολύτως τίποτε καὶ, καθὼς βλέπετε,
εἰμαι τρομερὰ ἀνησυχία γιὰ τὴν καλὴ μου κυρία...

—Καὶ γιατί αὐτὴ ἡ ἀνησυχία, Διονυσία; ρώτησε ὁ Γαβριήλ, ὁ
ὁποῖος εἶχε ἀκούσει τώρα ν' ἀνησυχῇ καὶ αὐτός.

—Ρωτᾷτε γιατί; απάντησε ἡ καμαριέρα. Γιὰ νὰ ρωτᾷτε, ἀσφαλῶς
θ' ἀγορεύετε ποὺ βρίσκεται ἡ ὑψηλοτάτη κυρία μου αὐτὴ τῇ στιγμή.

—Ναί, τὸ ἀνγὸ ἐντελῶς, Διονυσία, καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς ἤρθε νὰ
μᾶς ἀπὸ σᾶς...

—Θεὸ μου! Μὰ δὲν ξέρετε, ἐξοχώτατε, ὅτι πρὸ ἑνὸς μηνὸς ζή-
τησε ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς τὴν ἀδελφὴν ν' ἀποσυρθῇ σὲ μοναστήρι;

—Αὐτὸ τὸ ξέρω, ἔκανε ἀντιγόνα ὁ Γαβριήλ. Ἐπειτα;
—Ἐπειτα!... Αὐτὸ ἀκριβῶς εἶνε τὸ τρομερὸ. Γιατί, ξέρετε
ποῦ μοναστήρι διῆλθε νὰ πάγ; Τὸ μοναστήρι τὸν Βενεδικτίνων,
τοῦ ὁποῖου ἡγουμένη εἶνε ἡ παλαιὰ τῆς φίλης, ἀδελφῆς Μόνικα. Τὸ
μοναστήρι τὸν Βενεδικτίνων στὸ Σαῖν Κεντέν, ἐξοχώτατε! Στὸ
Σαῖν Κεντέν, ποὺ τὸ πολιορκοῦν τώρα καὶ ἴσως τοῦ ἔχουν κυριεύσει

αὐτοὶ οἱ εἰδωλολάτρες οἱ Ἰσπανοὶ μαζί με τοὺς Ἀγγλοὺς...

—Ὡ! φώναξε ὁ Γαβριήλ. Βλέπω τὸ δάχτυλό τοῦ Θεοῦ μέσα σὲ
αὐτά! Δὲν πρόκειται τώρα νὰ σώσω μόνο τὸν πατέρα μου, ἀλλὰ
καὶ τὴν ἀγαπημένη μου. Τὸ θάρρος μου διπλασιάζεται ἔτσι. Εὐχα-
ριστῶ, Διονυσία.

Καὶ βάδοντάς τῆς στὰ χέρια τῆς ἕνα βαλάντιο γεμάτο χρυσὰ
νομίσματα, ἐπρόσθεσε:

—Νά, πάρτε γιὰ τίς καλὲς σου πληροφορίες. Προσεύχου πρὸ
Θεοῦ γιὰ τὴν κυρία σου καὶ γιὰ μένα.

Καὶ φεύγοντας γρήγορα, ξανακατέβηκε βιαστικά στὴν αὐτὴν τοῦ
Λούβρου, ὅπου ὁ Μαρτὲν Γκιζ τὸν περιμένε.

—Ποῦ θὰ πάμε τώρα, ἐξοχώτατε; τὸν ρώτησε ὁ πιστὸς ἡμ-
ρῆς μὸλις τὸν εἶδε.

—Ἐκεῖ ποὺ βροντᾷ τὸ κανόνι, Μαρτὲν! Στὸ Σαῖν Κεντί-
ν, πρὸς τὴν πόλιν, ὅπου ὁ Μαρτὲν Γκιζ τὸν περιμένε. Πρὸς τὴν πόλιν,
ὅπου ὁ Μαρτὲν Γκιζ τὸν περιμένε. Πρὸς τὴν πόλιν, ὅπου ὁ Μαρτὲν Γκιζ τὸν περιμένε.

—Τόσο τὸ καλύτερο! φώναξε ὁ Μαρτὲν. Ὡ μεγάλε ἄγε Μαρ-
τίνε, προστάτη μου, σ' εὐχαριστῶ ποὺ μ' ἀποκαταρτίεις ἀπὸ αὐτὸ τὸ
καταρμένο Παρίσι, ὅπου κινεῖται περὶ νὰ τρελλαθῇ! Εἰμαι τώρα
ἐτοιμὸς νὰ ριχθῶ μέσα στὶς φλόγες.

XXVI

ΖΑΝ ΠΕΚΟΥΑ, Ο ΥΦΑΝΤΗΣ

Στὸ φρουραρχεῖο τοῦ Σαῖν Κεντέν, στὶς 15 Αὐγούστου, εἰ-
συνέλθει σὲ σύσκεψη οἱ στρατιωτικοὶ ἀρχηγοί

καὶ οἱ προεστοὶ τῆς πόλεως. Ἡ πόλις δὲν ἦν
παράδοσι ἀκόμα, μὰ ὅλοι εἶχαν χάσει καὶ
κάθε ἐλπίδα σωτηρίας. Ἡ περὶ καὶ ἡ στρα-
τὴς εἶχαν φτάσει σὲ ἀποχώρησιν καὶ ἡ πό-
λις, ἐκδοσὸν ἄλλωστε οἱ ἐχθροὶ θὰ τὴν κερ-
ταῖαν ὁποσδήποτε, ὅλοι σκεπτόντοσαν τότε

πὼς ἦταν προτιμώτερο νὰ τὴν παραδώσει
γιὰ νὰ συντηρηθοῖεν τοὶ δόξαροντες ἐπὶ τῆς
ἀδελφότητος.

Ὁ Γκασιάρ ντὲ Κολινύ, ὁ γενναῖος καὶ
αἰσθητὴς, στὸν ὁποῖο ὁ θεὸς του ὁ νικητὴς
Μοντανσιν εἶχε ἀναθέσει τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ
φρουρίου, δὲν συμφωνοῦσαν τὴν ἀπόφασιν αὐτήν

γιατί ἤξερε ὅτι ἀπὸ τὴν ἄμνη τοῦ Σαῖν Κεν-
τέν ἔξαρτᾶτο ἡ τύχη τῆς Γαλλίας διὰ τὴν
Μά τι μποροῦσε καὶ αὐτὸς νὰ κάνει ἐναντὶ
τῆς ἀποκαταστάσεως ἐνὸς ἀλλοτρίου κράτους,
ὁποῖος δὲν θ' ἀργήσει νὰ παραδοθῇ μὲν

τοῦ;

Ὅσοπο ὁ Κολινύ εἶχε ἀποφασίσαι νὰ με-
ταβῇ μὴ τελευταία προστάθεια καὶ γιὰ αὐτὸ
εἶχε συγκαλέσει τὴν ἡμέρα ἐκείνη τοὺς πα-
ριούτους καὶ τοὺς στρατιωτικὸς ἀρχηγοί.

Μίλησε πρῶτος αὐτός, ἐπιμαρτυρῶν τὴν
πατριωτικὴν τὸν πατριωτικὸν, μὰ μὴ γε-
νικὴν ἀποφασιστικὴν τὴν λόγια του. Τότε ὁ
Κολινύ ζήτησε τὴν γνώμην τοῦ ἐξοχωτάτου

Ὁξέρ, ἐνὸς γενναίου εὐγενεὺς ποὺ εἶχε πάει
ὡς τότε θαυμάσια ἀνδρείας. Μὰ ἡ γνώμη ποὺ
δὲν ἦταν, δυστυχῶς, αὐτὴ ποὺ περιμένε ὁ
ναύαρχος.

—Ἀκού μου κάνετε τὴν τιμὴ νὰ μοῦ πῆ-
τάτε τὴν γνώμη μου, κύριε ναύαρχε, εἶπε ὁ
Ὁξέρ, θὰ σᾶς πῶ μεθ' ἑαυτοῦ, ὅτι τὸ Σαῖν
Κεντέν δὲν μπορεῖ ν' ἀντισταθῇ περὶ. Μὲ τὴν
πρῶτη ἐπιβουλὴ τοῦ ἐχθροῦ, ἡ ὁποία θὰ γίνῃ ἐν
μὴ ὥρᾳ ἴσως, τὰ φρούρια θὰ πέσουν σὲ χέ-
ρι του. Δὲν εἶνε λοιπὸν προτιμώτερον, ἐξοχώ-
τατε, νὰ παραδοθῇ τὸ φρούριον;

—Ἀκού μου κάνετε τὴν τιμὴ νὰ μοῦ πῆ-
τάτε τὴν γνώμη μου, κύριε ναύαρχε, εἶπε ὁ
Ὁξέρ, θὰ σᾶς πῶ μεθ' ἑαυτοῦ, ὅτι τὸ Σαῖν
Κεντέν δὲν μπορεῖ ν' ἀντισταθῇ περὶ. Μὲ τὴν
πρῶτη ἐπιβουλὴ τοῦ ἐχθροῦ, ἡ ὁποία θὰ γίνῃ ἐν
μὴ ὥρᾳ ἴσως, τὰ φρούρια θὰ πέσουν σὲ χέ-
ρι του. Δὲν εἶνε λοιπὸν προτιμώτερον, ἐξοχώ-
τατε, νὰ παραδοθῇ τὸ φρούριον;

—Ἀκού μου κάνετε τὴν τιμὴ νὰ μοῦ πῆ-
τάτε τὴν γνώμη μου, κύριε ναύαρχε, εἶπε ὁ
Ὁξέρ, θὰ σᾶς πῶ μεθ' ἑαυτοῦ, ὅτι τὸ Σαῖν
Κεντέν δὲν μπορεῖ ν' ἀντισταθῇ περὶ. Μὲ τὴν
πρῶτη ἐπιβουλὴ τοῦ ἐχθροῦ, ἡ ὁποία θὰ γίνῃ ἐν
μὴ ὥρᾳ ἴσως, τὰ φρούρια θὰ πέσουν σὲ χέ-
ρι του. Δὲν εἶνε λοιπὸν προτιμώτερον, ἐξοχώ-
τατε, νὰ παραδοθῇ τὸ φρούριον;

—Ἀκού μου κάνετε τὴν τιμὴ νὰ μοῦ πῆ-
τάτε τὴν γνώμη μου, κύριε ναύαρχε, εἶπε ὁ
Ὁξέρ, θὰ σᾶς πῶ μεθ' ἑαυτοῦ, ὅτι τὸ Σαῖν
Κεντέν δὲν μπορεῖ ν' ἀντισταθῇ περὶ. Μὲ τὴν
πρῶτη ἐπιβουλὴ τοῦ ἐχθροῦ, ἡ ὁποία θὰ γίνῃ ἐν
μὴ ὥρᾳ ἴσως, τὰ φρούρια θὰ πέσουν σὲ χέ-
ρι του. Δὲν εἶνε λοιπὸν προτιμώτερον, ἐξοχώ-
τατε, νὰ παραδοθῇ τὸ φρούριον;

—Ἀκού μου κάνετε τὴν τιμὴ νὰ μοῦ πῆ-
τάτε τὴν γνώμη μου, κύριε ναύαρχε, εἶπε ὁ
Ὁξέρ, θὰ σᾶς πῶ μεθ' ἑαυτοῦ, ὅτι τὸ Σαῖν
Κεντέν δὲν μπορεῖ ν' ἀντισταθῇ περὶ. Μὲ τὴν
πρῶτη ἐπιβουλὴ τοῦ ἐχθροῦ, ἡ ὁποία θὰ γίνῃ ἐν
μὴ ὥρᾳ ἴσως, τὰ φρούρια θὰ πέσουν σὲ χέ-
ρι του. Δὲν εἶνε λοιπὸν προτιμώτερον, ἐξοχώ-
τατε, νὰ παραδοθῇ τὸ φρούριον;

—Ἀκού μου κάνετε τὴν τιμὴ νὰ μοῦ πῆ-
τάτε τὴν γνώμη μου, κύριε ναύαρχε, εἶπε ὁ
Ὁξέρ, θὰ σᾶς πῶ μεθ' ἑαυτοῦ, ὅτι τὸ Σαῖν
Κεντέν δὲν μπορεῖ ν' ἀντισταθῇ περὶ. Μὲ τὴν
πρῶτη ἐπιβουλὴ τοῦ ἐχθροῦ, ἡ ὁποία θὰ γίνῃ ἐν
μὴ ὥρᾳ ἴσως, τὰ φρούρια θὰ πέσουν σὲ χέ-
ρι του. Δὲν εἶνε λοιπὸν προτιμώτερον, ἐξοχώ-
τατε, νὰ παραδοθῇ τὸ φρούριον;

—Ἀκού μου κάνετε τὴν τιμὴ νὰ μοῦ πῆ-
τάτε τὴν γνώμη μου, κύριε ναύαρχε, εἶπε ὁ
Ὁξέρ, θὰ σᾶς πῶ μεθ' ἑαυτοῦ, ὅτι τὸ Σαῖν
Κεντέν δὲν μπορεῖ ν' ἀντισταθῇ περὶ. Μὲ τὴν
πρῶτη ἐπιβουλὴ τοῦ ἐχθροῦ, ἡ ὁποία θὰ γίνῃ ἐν
μὴ ὥρᾳ ἴσως, τὰ φρούρια θὰ πέσουν σὲ χέ-
ρι του. Δὲν εἶνε λοιπὸν προτιμώτερον, ἐξοχώ-
τατε, νὰ παραδοθῇ τὸ φρούριον;

—Ἀκού μου κάνετε τὴν τιμὴ νὰ μοῦ πῆ-
τάτε τὴν γνώμη μου, κύριε ναύαρχε, εἶπε ὁ
Ὁξέρ, θὰ σᾶς πῶ μεθ' ἑαυτοῦ, ὅτι τὸ Σαῖν
Κεντέν δὲν μπορεῖ ν' ἀντισταθῇ περὶ. Μὲ τὴν
πρῶτη ἐπιβουλὴ τοῦ ἐχθροῦ, ἡ ὁποία θὰ γίνῃ ἐν
μὴ ὥρᾳ ἴσως, τὰ φρούρια θὰ πέσουν σὲ χέ-
ρι του. Δὲν εἶνε λοιπὸν προτιμώτερον, ἐξοχώ-
τατε, νὰ παραδοθῇ τὸ φρούριον;

—Ἀκού μου κάνετε τὴν τιμὴ νὰ μοῦ πῆ-
τάτε τὴν γνώμη μου, κύριε ναύαρχε, εἶπε ὁ
Ὁξέρ, θὰ σᾶς πῶ μεθ' ἑαυτοῦ, ὅτι τὸ Σαῖν
Κεντέν δὲν μπορεῖ ν' ἀντισταθῇ περὶ. Μὲ τὴν
πρῶτη ἐπιβουλὴ τοῦ ἐχθροῦ, ἡ ὁποία θὰ γίνῃ ἐν
μὴ ὥρᾳ ἴσως, τὰ φρούρια θὰ πέσουν σὲ χέ-
ρι του. Δὲν εἶνε λοιπὸν προτιμώτερον, ἐξοχώ-
τατε, νὰ παραδοθῇ τὸ φρούριον;

—Ἀκού μου κάνετε τὴν τιμὴ νὰ μοῦ πῆ-
τάτε τὴν γνώμη μου, κύριε ναύαρχε, εἶπε ὁ
Ὁξέρ, θὰ σᾶς πῶ μεθ' ἑαυτοῦ, ὅτι τὸ Σαῖν
Κεντέν δὲν μπορεῖ ν' ἀντισταθῇ περὶ. Μὲ τὴν
πρῶτη ἐπιβουλὴ τοῦ ἐχθροῦ, ἡ ὁποία θὰ γίνῃ ἐν
μὴ ὥρᾳ ἴσως, τὰ φρούρια θὰ πέσουν σὲ χέ-
ρι του. Δὲν εἶνε λοιπὸν προτιμώτερον, ἐξοχώ-
τατε, νὰ παραδοθῇ τὸ φρούριον;

—Ἀκού μου κάνετε τὴν τιμὴ νὰ μοῦ πῆ-
τάτε τὴν γνώμη μου, κύριε ναύαρχε, εἶπε ὁ
Ὁξέρ, θὰ σᾶς πῶ μεθ' ἑαυτοῦ, ὅτι τὸ Σαῖν
Κεντέν δὲν μπορεῖ ν' ἀντισταθῇ περὶ. Μὲ τὴν
πρῶτη ἐπιβουλὴ τοῦ ἐχθροῦ, ἡ ὁποία θὰ γίνῃ ἐν
μὴ ὥρᾳ ἴσως, τὰ φρούρια θὰ πέσουν σὲ χέ-
ρι του. Δὲν εἶνε λοιπὸν προτιμώτερον, ἐξοχώ-
τατε, νὰ παραδοθῇ τὸ φρούριον;

ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ο ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ ΚΑΙ Ο... ΔΙΑΒΟΛΟΣ

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ξεβίδωνε τὰ μέλη του σὰν νάταν ἀνδρεῖ-
κελο. Ὁ τρέμος τοῦ ξενοδόχου. «Ξεβίδωσέ μου τὸ... κεφά-
λι!...». Ὁ ξενοδόχος τὸ βάζει στὰ πόδια. Ποῖος ἦταν ὁ τρέ-
μερὸς διαβολάνθρωπος. Ἐνας ἐπικὸς πολεμιστὴς. Οἱ ἡρωῖ-
μοὶ τοῦ Ζοζὲ ντὲ Ραντζώ. Ἀπ' τὰ πόδια τὸν μαχὼν στὴ
Βασίλει. Ἐνας πεζὸς καὶ οἰκτρὸς θάνατος, κ.λ.π.

Ἐνα βράδυ τοῦ 1647, δύο ἱππεῖς, οἱ ὁποῖοι φανόντουσαν ὅτι
ἐρχόντουσαν ἀπὸ πολὺ μακριὰ, ἐσταμάτησαν σὲ Ραμπουά τῆς
Γαλλίας, μετὰ τὸ ξενοδοχεῖο «Τὸ Ἐστεμμένο Παγόνι». Ὁ
ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶχε πολυεταῖατη διὰ καὶ φανόνταν πρόσκαιρο ση-
μαντικὸς. Ὁ ἄλλος ἔμοιαζε σὰν ὑπὸ τῆς τῆς ἱπποκρίσεως.

Ὁ Ξενοδόχος τοὺς ὑποδέχθηκε μετὰ μεγάλη εὐγένεια, ὁδήγησε
τ' ἄλλα σὲ τὸ σταβλὸ καὶ ἔπειτα τοὺς ἐτοίμασε πλουσιώτατο δείπνο.
Οἱ ταξιδιώτες τὸν συνεχάρησαν γιὰ τὴν ἐξαιρετικὴ μαγειρικὴ του,
καὶ ἔπειτα ἦσαν πολὺ ἀργά, τὸν παρακάλεσαν νὰ τοὺς ἐτοιμάσῃ ἕνα
δομάτιο νὰ κοιμηθοῦν.

Ὁ Ξενοδόχος προθυμοποιήθηκε νὰ τοὺς παραχωρήσῃ τὸ καλὺ-
τερο δωμάτιό του.

Στὸ ξέδαν ἔκαψε δυνατὴ φωτιά. Καὶ ἐνῶ ὁ Ξενοδόχος, γιὰ νὰ
τοὺς περιστοιχίσῃ περισσότερο, ἔβαλε καὶ ἄλλα ξύλα στὴ φωτιά, ὁ
εὐγενὴς εἶπε στὸν ἱπποκρίτη του:

—Ἰουστίνε, πάρε, σὲ παρακαλῶ, τὸ ἕνα μου μάτι καὶ βάλτο
μέσα σ' ἕνα ποτήρι μετὰ νερὸ ὡς αὐτὸ τὸ ποτὶ!

Ὁ Ξενοδόχος, ναύαρχε, ἔσπευ-
σε νὰ εἶδε τὴν εὐθύναν διατάξετέ
καὶ νὰ περὶναι...

Ἐπειτα ἀπὸ τὰ ἐπισημὰ αὐτὰ λό-
για τοῦ ἱπποκρίτου, ὅλοι χαμήλωσαν τὰ
κεφάλια τους.

Καταλαβαίνω ἀπὸ τὴν σιωπὴν
αὐτὴν καὶ ἀδελφοί, ἔσπευσε ὁ
Ζαν Πεκουά, ὅτι μετὰ τὴν ἀνάστασιν καὶ
ἐν ἐπιδείξει, Ζήτω λοιπὸν ἡ
Γαλλία!

—Ζήτω ἡ Γαλλία! ἐπανελάσαν
μαζὶ ἀπ' τοὺς συγκεντρωμένους μετὰ
τὴν πόλιν καὶ ἐξηγητήσαν.

Τότε ὁ ναύαρχος Κολινύ σπρό-
χθηκε καὶ εἶπε παραρμένος:

—Ὁρ! Αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ γί-
νῃ! Ἡ πόλις θὰ ἦταν ἀνοφελὴς. Εἶναι
ποὺ ἔχω τὴν εὐθύνη, δὲν μπο-
ρεῖ νὰ κρατῶ τὸν πληθυσμὸ μὲς ὁ-
ποῖος δὲν θ' ἀργήσει νὰ παραδοθῇ μὲν

τοῦ;

Ὅσοπο ὁ Κολινύ εἶχε ἀποφασίσαι νὰ με-
ταβῇ μὴ τελευταία προστάθεια καὶ γιὰ αὐτὸ
εἶχε συγκαλέσει τὴν ἡμέρα ἐκείνη τοὺς πα-
ριούτους καὶ τοὺς στρατιωτικὸς ἀρχηγοί.

Μίλησε πρῶτος αὐτός, ἐπιμαρτυρῶν τὴν
πατριωτικὴν τὸν πατριωτικὸν, μὰ μὴ γε-
νικὴν ἀποφασιστικὴν τὴν λόγια του. Τότε ὁ
Κολινύ ζήτησε τὴν γνώμην τοῦ ἐξοχωτάτου

Ὁξέρ, ἐνὸς γενναίου εὐγενεὺς ποὺ εἶχε πάει
ὡς τότε θαυμάσια ἀνδρείας. Μὰ ἡ γνώμη ποὺ
δὲν ἦταν, δυστυχῶς, αὐτὴ ποὺ περιμένε ὁ
ναύαρχος.

—Ἀκού μου κάνετε τὴν τιμὴ νὰ μοῦ πῆ-
τάτε τὴν γνώμη μου, κύριε ναύαρχε, εἶπε ὁ
Ὁξέρ, θὰ σᾶς πῶ μεθ' ἑαυτοῦ, ὅτι τὸ Σαῖν
Κεντέν δὲν μπορεῖ ν' ἀντισταθῇ περὶ. Μὲ τὴν
πρῶτη ἐπιβουλὴ τοῦ ἐχθροῦ, ἡ ὁποία θὰ γίνῃ ἐν
μὴ ὥρᾳ ἴσως, τὰ φρούρια θὰ πέσουν σὲ χέ-
ρι του. Δὲν εἶνε λοιπὸν προτιμώτερον, ἐξοχώ-
τατε, νὰ παραδοθῇ τὸ φρούριον;

—Ἀκού μου κάνετε τὴν τιμὴ νὰ μοῦ πῆ-
τάτε τὴν γνώμη μου, κύριε ναύαρχε, εἶπε ὁ
Ὁξέρ, θὰ σᾶς πῶ μεθ' ἑαυτοῦ, ὅτι τὸ Σαῖν
Κεντέν δὲν μπορεῖ ν' ἀντισταθῇ περὶ. Μὲ τὴν
πρῶτη ἐπιβουλὴ τοῦ ἐχθροῦ, ἡ ὁποία θὰ γίνῃ ἐν
μὴ ὥρᾳ ἴσως, τὰ φρούρια θὰ πέσουν σὲ χέ-
ρι του. Δὲν εἶνε λοιπὸν προτιμώτερον, ἐξοχώ-
τατε, νὰ παραδοθῇ τὸ φρούριον;

—Ἀκού μου κάνετε τὴν τιμὴ νὰ μοῦ πῆ-
τάτε τὴν γνώμη μου, κύριε ναύαρχε, εἶπε ὁ
Ὁξέρ, θὰ σᾶς πῶ μεθ' ἑαυτοῦ, ὅτι τὸ Σαῖν
Κεντέν δὲν μπορεῖ ν' ἀντισταθῇ περὶ. Μὲ τὴν
πρῶτη ἐπιβουλὴ τοῦ ἐχθροῦ, ἡ ὁποία θὰ γίνῃ ἐν
μὴ ὥρᾳ ἴσως, τὰ φρούρια θὰ πέσουν σὲ χέ-
ρι του. Δὲν εἶνε λοιπὸν προτιμώτερον, ἐξοχώ-
τατε, νὰ παραδοθῇ τὸ φρούριον;

—Ἀκού μου κάνετε τὴν τιμὴ νὰ μοῦ πῆ-
τάτε τὴν γνώμη μου, κύριε ναύαρχε, εἶπε ὁ
Ὁξέρ, θὰ σᾶς π

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΜΙΑ ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

ΠΗΡΕΤΟΥΣΑ στη φρουρά του Μαρκίου, δυό χρόνια τώρα, όταν ειδοποιήθηκε ξαφνικά από τον παιδικό του φίλο Λουίτζι Πεσκάρι, ότι διορίστηκε σε μία εταιρεία μεταλλείων κι ότι έφτανε να εγκατασταθεί στο Φέζ, απεσταλμένος από την εταιρεία του.

Η είδηση αυτή μ' εδράστησε, γιατί έτσι θα είχα συντροφιά ένα χαριτωμένο αντρόγνιο. Ο φίλος μου ήταν νεώτατος μετρώγιο. Μόλις έφτασαν στο Φέζ, έτρεξα να τους συναντήσω άμεσα κι επί εβδομάδες κάναμε έκδρομες στά περιήγηση του Άτλας, την Τάξα, το Σεμπό και τη Μεκνές, όπου είνε τα περίφημα σπουδακάμφορα.

Ένα βράδυ ο Λουίτζι είπε της γυναίκας του πως θαφαινε για κάποιο μακρινό ταξίδι, που θα διαρκούσε δυό μήνες, στις χώρες του Άτλας και του Ρίφ, μέχρι της Τάξα και των Ισπανικών συνόρων. Επρόκειτο για την αναζήτηση πετρελαιοφόρων πηγών.

Είχα καθίσει στην περίπτωση αυτή να πείσω το φίλο μου να μη πάει μαζί του και τη γυναίκα του — όπως λογικά — γιατί, εκτός του ότι έφτανε περί δυσκόλων ταξιδιών, ήταν φόβος να πείσουν στα χέρια των επαναστατημένων φυλών του Ρίφ.

Ο φίλος μου άκουσε τη σύστασή μου. Έν τούτοις, για να κάμουν το χωρισμό τους λιγότερο ιδιόπητο, πήρε ο Λουίτζι μαζί του όλα τα σύνεργα του ασυρμάτου, όπως άλλωστε ήταν υποχρεωμένος, γιατί έπρεπε να επικοινωνή με την εταιρεία του. Έκανε λοιπόν μία εγκατάσταση ραδιοφώνου στο σπίτι του κι έτσι κάθε μέρα μιλούσαν θαυμάσια οι δυό σύζυγοι.

Στις αρχές όλα πήγαιναν καλά. Η κυρία Πεσκάρι, τότε μόνο μελεγγολούσε κι' ανησυχούσε, όταν το καράβι, αναγκασμένο να κάνει πορείες, έλυνε τη συσκευή του ασυρμάτου και σταματούσε ή επικοινωνία με τον άγνωστο της αντρούλης.

Την όγδοη βδομάδα, το καράβι στάθηκε στις όχθες του Μοίγν, κοντά στην Κιφάνα.

Αυτή η στάθμευση κοντά στις επαναστατημένες χώρες των Ρίφ, με κρατούσε σε πολλή ανησυχία. Χωρίς να πω λοιπόν τίποτε της κυρίας Πεσκάρι, πήγα στα γραφεία της εταιρείας κι' έκανα τις σχετικές συστάσεις. Δυστυχώς όμως, δεν σκεφτόντουσαν ν' ανακαλέσουν την απόστολή. Και το δόγμα εκτελούνταν ραγδαία!

Ένα βράδυ, η κυρία Πεσκάρι ήταν ξαπλωμένη στο υπάτιο της κι' άκουγε από το ραδιοφώνον την αγαπημένη φωνή του Λουίτζι, ο οποίος μέσ' από τη σπηλιά του της διαγόταν τα νέα του. Οι επαναστάτες δεν τους είχαν εννοήσει ως τη στιγμή αυτή και ήταν εντελώς ήσυχoi.

Έξαφνα, η δύστυχη γυναίκα πετάχτηκε από τη θέση της τρομαγμένη. Στο μεγάφωνο άκουστηκαν χρομετισμένα λόγια, ύστερα ένας άγριος καλασμός, φωνές, πυροβολισμοί. Γεμάτη φόβη και αγωνία, η κυρία Πεσκάρι γονάτισε μπρός στη συσκευή του ραδιοφώνου και φώναξε με ραγισμένη φωνή:

— Λουίτζι μου, τι τρέχει; Τι είν' αυτά που άκουω; Αυτά τ' άλλα, οι πυροβολισμοί;

— Ήσυχασε, αγαπημένη μου! Άκούστηκε η φωνή του συζύγου της. Μερικοί ιδιαιτέρως διασκεδάζουν, τραγουδώντας και χορεύοντας! Μην ανησυχείς! Δεν είνε τίποτα.

Μά άμεισος την ίδια αυτή στιγμή ένας πυροβολισμός άκούστηκε στο ραδιοφώνον και συγχρόνως η τρομαγμένη φωνή του Λουίτζι:

— Λουίτζι... Λουίτζι μου... Άντιο!...

Ήταν πολύ βαρύ το χτύπημα αυτό για την ευαίσθητη ψυχή της άτυχης γυναίκας. Η Λουίτζα τρελλάθηκε την ίδια αυτή στιγμή. Μία βόλη, ένας σκοτεινός πέλος, απλώθηκε στα μάτια της ξαφνικά, πετάχτηκε έξω θρονώντας και ξεριζώνοντας, σαν κνηγμένη, και χάθηκε μέσ' στα σκοτάδια της νύχτας, παίρνοντας τους κάμτους, κι' όλο το παγερό κρύο.

Μία μόνη σκέψη κυριαρχούσε στο μυαλό της: Να χαθώ, να ξεχασθώ, να πεθάνω! Μπροστά της, σε λίγων βημάτων απόσταση, κυλούσε το βουβά νερό του όποιου Σεμπό. Τ' άσπασμα από το φεγγάρι νερά του, τραβούσαν τη δυστυχισμένη νέα, σαν σ' ένα σεντόνι λήθης! Άκόμα ένα βήμα κι' όλα θα τ' αέταζε ή βαθεία, ή νεκρού σιωπή της νύχτας.

Άγιος καλασμός, φωνές, πυροβολισμοί!...

Έξαφνα όμως, ένα δυνατό χέρι την άρπαξε και την κάλυψε στη θέση της. Ήταν ο Άλκας, ο πιστός μαυρός ίππότης της, που την είχε πάρει ξεπόσω. Τη σήκωσε άμεσα στην αγκαλιά του και την έφερε γρήγορα-γρήγορα στο σπίτι τους.

Η κυρία Πεσκάρι βρισκεται τώρα ξαπλωμένη στο κρεβάτι της, με δυνατό πυρετό.

Όταν συνέβησαν τα θλιβερά αυτά γεγονότα, έχω βουκόνη με καρδιά απ' το Φέζ.

Είχαμε αρχίσει έναν άγριο πόλεμο με την επαναστατημένη φυλή των Ριφανών, που πολεμούσαν απάνθρωπα, σαν λύσσοι, και λιά κι' αλλοίμονο στους αιχμαλώτους που έπαιναν! Τους καταμαρτυρούσαν άμεσα!

Όταν γύρισα στο Φέζ, έτρεξα να επισκεφθώ την κ. Πεσκάρι. Η άτυχη γυναίκα δεν με γνώρισε ωστόσο. Είχε χαμένα και τη λογική της, θυμώθηκε και φώναζε το λατρευτό της σέζιν.

Έβρυγα από το σπίτι της με την ψυχρή βαρεία και γύρισα και κάθησα στη βεράντα του ξενοδοχείου μου. Σε λίγο ήρθε εκεί ένας αεροπόρος αξιωματικός, φίλος μου. Τον ρώτησα από πού έρχόταν.

— Έρχομαι, φίλε μου, από ασάντηρα από μία κατάσταση που συγκλονιστική των επαναστατών. Το ασυνήθιστο όμως δεν είν' αυτό, αλλά το ότι γύρισα πίσω κι' είναν ανέλπιτο σύντροφο.

— Δεν σε καταλαβαίνω, του είπα.

— Θα μ' έννοησες, μου απάντησε, όταν θα σου διαηθώ την περιπέτειά μου. Άκουσε, λοιπόν. Πετώντας πάνω απ' τις έρημες εκτάσεις των επαναστατημένων φυλών, αντιλήφθη ξαφνικά πως έπαθε μία βλάβη το μοτέρ μου και κατάλαβα με φόβη πως σε λίγο θα πέφτα. Με

τόσο, μπόρεσα με διάφορους έλμους να προσγειωθώ κανονικά, κοντά σε μία μικρή σπηλιά.

Ματώντας μέσ' στη σπηλιά αυτή, αντίκρισα τρία πρόματα λευκών κι' είναν τ' ατομοί λευκοί, βαρετά πληγωμένοι, που αποσπασμένοι να περιποιηθώ τα τραύματά τους.

— Άμεισος, χωρίς να χάνω καρδιά, μου βοήθησε ένας μοιροδότης, έβγαλε τη βόλη του μοτέρ μου, τον έβαλε στο άσπασμα μου κι' έφυγα άμεισος, προτού με πιάσουν οι Ριφανοί. Τον έφερα εδώ, κοντά στο σπίτι, και ειδοποίησα και τον πατέρα μου, το στρατιωτικό νοσοκομείο...

— Μήπως έμαθες πως λέγεται ο τραυματίας αυτός; ρώτησα το φίλο μου έπειτα.

— Είνε κάποιος... Λουίτζι Πεσκάρι, ο καλύτερος της εταιρείας των μεταλλείων, μ' αποκήρυξε.

Τινάχτηκε επάνω σαν τρελλός κι' έτρεξε άμεισος στο νοσοκομείο. Βόρρα και το φίλο μου Λουίτζι σε κακά χάλια. Μόλις μ' είδε, με ρώτησε με δοκρυμμένα μάτια με μισοδυσημένη φωνή:

— Πού είνε η Λουίτζα μου; Την είδα ποίηρα από τόσες ώρες κι' ακόμα ναυδής! Με πόση αγωνία την περιμένω! Μά γιατί δεν ήρθε ακόμα; Μήπως έπαθε τίποτα;

Τον καθήκονα με γρήγορα λόγια, ενώ την καρδιά μου πλημμύριζε με φοβική απελπισία. Σε λίγο έπρεπε να του φέρω την αγαπημένη του γυναίκο, τη Λουίτζα μου...

Πώς θα την αντίκριζα όμως, έτσι τρελλή καθώς ήταν; Γι' αυτό προετοίμασα το φίλο μου, λέγοντάς του πως η γυναίκα του είχε πάθει από ύστερία, εξ αιτίας της μεγάλης συγκίνησης που δοκίμασε καθώς βρισκόταν μπρός στο ραδιοφώνον κι' άκουσε τις λεπτομέρειες του τραυματισμού του.

Το τέλος ωστόσο της τραγωδίας αυτής ήταν ελπιώτο.

Όταν η καμένη ή Λουίτζα βρέθηκε κοντά στον αντρούλη της επανέκτησε άμεσα τα λογικά της!

Υστερ' από λίγο καιρό, αφού θεράπευτηκε τελείως ο φίλος μου, το αγαπημένο αντρόγνιο έφυγε μακριά από το Μορόφο, για να ξεχάσει το άγριο εκείνο δράμα της ζωής του, σε μία ζωή γεμάτη τρυφερότητα κι' αγάπη...

EMILIO FELICE

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια εν τού προηγούμενου)

ΑΙ, άγγελιοφόροι του βασιλέως! είπε μορφαίνοντας κι' ο γέρο Παρναγιάς, κλώνοντας μία προσπάθεια για ν' ανασπασθώ λίγο.

— Άγγελιοφόροι του βασιλέως! επανέλαβε ξαφνισμένος κι' ο Ζάν, μη μπορώντας να καταλάβη τί συνέβαινε.

Το βέβαιον πάντως είνε, ότι οι στρατιώτες άκουσκιναν το πλήθος, άνοιξαν κατόπιν την πύλη, την οποία φρουρούσαν και το άμάξι των Μονοκρανών βγήκε έξω, διευθυνόμενο με όλη του την ταχύτητα προς τη Μονιάτρη.

Δεν είχε περάσει ούτε λεπτό, όταν ένας άμμος ενόπλιον έφτασε άπαικτως μπρός στην ίδια πύλη. Επ' κεφαλής τον ήταν ο Έρρικος Μονοκρανός. Πίσω του έρχονταν ο Μορεβέρ, ο οποίος φώναζε και μανιασμένος:

— Σιλλάδετέ τους! Σιλλάδετέ τους! Είνε αίρετικοί και φεύγουν απ' το Παρίσι...

— Είνε άπιστοί του βασιλέως! απάντησε ο άξιωματικός άρματός. Να ή διαταγή της έλευθέρως διαδασείας σου. Και τους έδειξε το χεράκι που του είχε δώσει η Λουίτζα.

— Άνοιξε, να πάει η όρνυ! βρυχήθηκε ο Έρρικος. Άνοιξε, να μ' αφήσει το πληρώσις άκριβιά.

— Και έκανε να όρμησει εναντίον του άξιωματικού.

— Στρατιώτες! φώναζε ο άξιωματικός. Στα όπλα! Χτυπάτε τους!

Οι στρατιώτες πρόγματι έπρότειναν τα όπλα τους και ο Έρρικος άναγκάστηκε να υποχωρήσει. Ο Μορεβέρ όμως έκανε μερικά βήματα μπροστά και δείχνοντας το χεράκι στον άξιωματικό, του είπε:

— Άξιωματικό, άνοιξε! Άγγελιοφόρος της βασιλείας!

Ο άξιωματικός έριξε μία ματιά στο χεράκι και το απάντησε:

— Όρίστε, κύριε! Περάστε! Άλλά να περάσετε μονάχα σεις! Οι άλλοι θα μείνουν...

Ο Μορεβέρ πέρασε πράγματι την πύλη μόλις του ένω ο Έρρικος έθηκε πίσω κι' έφτασε στην πόρτα των σιφώνων και διασκορπίστηκε.

Ο Μορεβέρ είχε πάρει άδεια από τη βασιλική να φύγει απ' το Παρίσι κι' να πάει στη Ρώμη και να παραδώσει στα Πάπα τα κεφάλια του Κολινά. Έτσι απ' την άδεια αυτή, ή άδελφότητά του είχε δώσει ένα βαλάντιο γεμάτο χρυσά κι' ένα έγγραφο δηλητηριασμένο.

Στη συνέχεια με το Μορεβέρ έβγαλαν απ' το Παρίσι, χωρίς άδεια όμως, κι' ο Πάπας, άκούσθησαν τα ίχνη του κυρίου του.

Ο κατήφορος, βλέποντας το σκύλο, έβγαλε μία κραυγή χαράς.

— Εα τέλους, είπε, θα κατορθώσω να απαλλάξω τον κύριό μου.

Πράγματι, σε λίγο διέκρινε την άμμο του Μονοκρανός, μπρός στην οποία έπαιναν έπειτα οι Φραγκίσκος κι' ο Ζάν. Γρήγορος σαν άστραπή, ο Μορεβέρ άναγκάστηκε να πληρώσει το άμάξι άπαικτως κι' αυτό, γιατί όλοι έφρόντιζαν να περιποιηθούν την Παρναγιά, ο οποίος έτρεπε πάνω το λούθημα. Ο φτωχός τυφλός, φωνάζοντας από τον πυρετό, ένοιωσε μία τρομερή δίψα κι' απ' αυτή το λαμό.

— Άλλο νερό!... Άλλο νερό!... φώναζε ο Ζάν μ' απελπισία.

Έξαφνα, βλέποντας εκεί κοντά μία πηγή, άπομακρύνθηκε από το άμάξι, σηκώνοντας να φέρη λίγο νερό, για να δροσίσει μ' αυτό το γάλα το έτοιμοθάνατο πατέρα του.

Μά ο Μορεβέρ τον παρακολούθησε και τη στιγμή που ο νεός άρματός έκανε πάνω απ' την πηγή, τράβηξε το έγγραφίδι του και έγραψε από πίσω εναντίον του, φωνάζοντας:

— Πάθανε λοιπόν!...

Την ίδια στιγμή όμως άκούστηκε μία σπαρακτική κραυγή. Η Λουίτζα, ή οποία είχε δει το Μορεβέρ, έτρεχε έξω από την πύλη κι' απ' το κακοδούλο αφορτάσει να χτυπήσει το θύμα του, κι' έτρεχε άπαικτως απ' τον μνηστήρα της και το δολοφόνο.

Το καμάρι τη χτύπησε κατόπιν κι' ή φτωχή νέα έπεσε στην άμμο και Ζάν, ο οποίος μόλις έκείνη τη στιγμή αντιλήφθη τί

συνέβαινε.

Ο Μορεβέρ, βλέποντας τον Φραγκίσκο να φτάνη σαν τρελλός, καβάλλισε σαν άστραπή το άλογό του κι' έξαφνίστηκε, φωνάζοντας στο Ζάν:

— Καλή άντάμωσι! Γρήγορα θα ρθώ κι' ή δική σου ή σειρά!

Κανένας δεν σκέφτηκε να καταδιώξη τον κακοδούλο. Ο Φραγκίσκος είχε πάρει τώρα την κόρη του στην αγκαλιά του, ξετρελλισμένος απ' την απελπισία του, ενώ ο Ζάν, σκυμμένος από πάνω της, φώναζε σπαρακτικά:

Έξαφνα ο δούξ έβγαλε μία κραυγή χαράς.

— Δεν είνε τίποτα! φώναξε. Το μαχαίρι σκόνηται σε μία πόρτη και δεν της προσέληνε παρά μία μικρή άμνη.

Πράγματι, δεν είχε άδικο. Γιατί την ίδια στιγμή ή Λουίτζα, ή οποία είχε συνέλθει από τη στιγμή άλποθιάς της, άνασπασθηκε, χαμογελώντας. Έπειτα από μερικές σαγηνείες, ή μικρή άμνη του στήθους της θα θεραπευόταν εντελώς.

Τότε, άφίοντας τη Λουίτζα στην αγκαλιά του πατέρα της, ο Ζάν έτρεξε να περιποιηθώ την πατέρα του.

Ο γέρο Παρναγιάς έπέθανε πεία. Μά και στίς βδομάτες αυτές στιγμές του, διατηρούσε όλη του την ψυχραιμία.

— Θεέ μου!... Θεέ μου!... τραύλισε ο Ζάν. Ο πατέρας μου πεθανέ!

Μά ο γέρο τυφλόκατος τον εκύτταζε με γαλήνη.

— Πονάς, πατέρα; τον ρώτησε ο Ζάν. Πού; Στα πόδια; Όχι! μη φοβάσαι! Εγώ θα φροντίσω να γίνης γρήγορα καλά και να σου περάσουν οι πόνοι...

Ο έτοιμοθάνατος άνασπασε λίγο το κεφάλι του κι' έριξε ένα βλέμμα γεμάτο στοργή στο γιό του. Έπειτα του είπε με φωνή που μόλις άκούγονταν:

— Ίσπότη, που είνε ο δούξ;

— Ίδού με! Έφτασα! φώναξε ο Φραγκίσκος Μονοκρανός, τρέχοντας κοντά στον τραυματία.

— Νά με κι' εγώ, πατέρα μου! είπε ή Λουίτζα, γονατίζοντας μπροστά του.

— Στρατάρχα, έφέλλισε τότε ο γέρο τυφλόκατος, μιλώντας με δυσκολία. Είν' αλήθεια, ότι θα στεφανώσετε σεις τα παιδιά μας; Βεβαιώστε με κι' αυτό, γιατί θέλω να πεθάνω ήσυχος.

— Σας το όρκουμαι στην τιμή μου ός εικάτρουδού! απάντησε μ' επισιμότητα ο Φραγκίσκος.

— Πολύ καλά, ψιθύρισε ο έτοιμοθάνατος. Άλλά μου φάνετα, στρατάρχα μου, ότι μου μιλούσατε κάποτε για κάποιον κάπτα ντε Μαργκενόν, στον οποίο θα δώσατε την κόρη σας, γιατί αυτός είνε ο μόνος άξιος της...

— Ίδού ο κύριος ντε Μαργκενόν! απάντησε ο Φραγκίσκος Μονοκρανός, δείχνοντας το Ζάν. Η κομπισία ντε Μαργκενόν μου άνηκει και θα τη δώσω ός προίκα στο σύζυγό της κόρης μου.

Ο γέρο τυφλόκατος χαμογέλασε με έδωσμονία κι' έμψυχός:

— Το χέρι σου, κύριε κύριε, για να σε συγχωρώ!

Τότε ο Ζάν γονάτισε μπρός στον πατέρα του, πήρε το χέρι του και γεμίζοντας το φιλύματα, άναλύνθηκε σε δάκρυα.

— Κλαίς; Έκανε ο γέρο τυφλόκατος. Μά γιατί; Μην είσαι παιδί... Κλαίς τώρα που είμαστε ετοιμοθάνατοι όλοι ποτέ! Όστε στο νεφρό μου δεν τ' ελγα δει, ότι θα πεθάνω τόσο εύνησιμος...

— Ω, πατέρα Πατέρα! φώναζε ο Ζάν. Όχι! Όχι! Δεν θα πεθάνω; Μή μίας άρρασει! Μή μίας άρρασει...

— Όχι, κύριε κύριε, ή τελευταία μου στιγμή έφτασε πεία. Αυτό είνε το θέλημα του Θεού. Χάιτε στο στρατάρχα, κύριε Λουίτζα μου, κύριε Ζάν, παιδί μου! Θα σας εύλογά πάντοτε από κει που θα πάω σε λίγο, αγαπημένα μου παιδιά. Χαίρετε...

Και καθώς έφρόνιζε την τελευταία σκέψη, έβλεπε τα μάτια του. Έπειτα τινάχτηκε άπαικτως κι' άπονευσε λέγοντας:

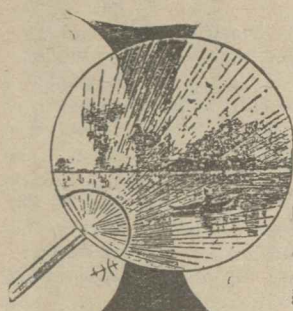
Ο γέρο Παρναγιάς δεν έπαυε ποτέ στη ζωή...

(Άποσπασμα)

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΕΝΤΓΑΡ ΟΥΑΛΛΑΣ

(Απὸ τὴν τελευταία βιογραφία τοῦ Συγγραφέως, τὴν ὁποία ἐξέδωκε ὁ ἰδιαίτερος γραμματεὺς του, Ρόμπερ Κούρτις)

Β'.
ΛΟΥ πάλι σήμερα μερικά άγνωστα ανέκδοτα ἀπ' τὴ ζωὴ τοῦ διασημοῦ Ἀγγλοῦ ἀπαινοποιοῦ μυθιστοριογράφου Ἐντγκαρ Ουάλλας, παρμένα ἀπ' τὴ βιογραφία του, πού ἐξέδωσε τελευταίως ὁ ἰδιαίτερος γραμματεὺς του Ρόμπερ Κούρτις.
Παρ' ὅλον ὅτι τὰ ἄρθρα τοῦ Ουάλλας, τὰ σχετικά με τοὺς ἐγκληματίες καὶ τὰ ἐγκληματολογικά ζητήματα, ἦσαν περιζήτητα ἀπ' τὴς ἀγγλικῆς καὶ ἀμερικανικῆς ἐφημερίδες, ἡ ὁποία τοῦ ἐπλήρωναν κολοσιαία ποσὰ γι' αὐτὰ, ὁ διάσημος Ἀγγλὸς συγγραφεὺς δὲν ἔκανε ποτέ του συστηματικὴς ἐγκληματολογικῆς μελέτης.
Ἐλχε ὅμως ὥστόσο ἕνα σωρὸ φίλων καὶ γνωσῶν μετὰ τὸν κακοποιῶν τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Ἀμερικής, τοὺς ὁποίους συχνὰ ὑποστήριζε ἠθικῶς καὶ ὡς καὶ οἱ ὅποιοι τοῦ συγκέντρωναν διὰ πληροφορίας χρειαζόμεναι. Ἐκτὸς αὐτοῦ, ἔλχε μεγάλη προσωπικὴ πείρα στὰ ἐγκληματολογικά ζητήματα, γιατί προτοῦ γίνεαι μυθιστοριογράφος, ἔλχε χρηματίσει ἐπὶ πολλὰ χρόνια ἀστυνομικὸς καὶ δικαστικὸς ρεπόρτερ σὲ μεγάλες ἀγγλικῆς ἐφημερίδες.
Τὴν ἐποχὴ μάλιστα ἐκείνη, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς πείρας καὶ τὸν παρατηρήσεων του, ἔλχε βγάλει μιά παράξενη θεωρία, σχετικῶς με τὴς ἀποφάσεις τὸν κακοκυροδικεῖων στὴς δίκες τὸν μεγάλων ἐγκληματιῶν.
— Μπορεῖ κανεῖς, ἔλχε, νὰ ξέρῃ ἀσφαλῶς ἂν ἡ ἀπόφασίς τοῦ κακοκυροδικεῖου εἴνε καταδικὴ εἰς θάνατον, προτοῦ ὁ πρόεδρος τὸν ἐνόχον τὴ διαβάσει ἀπὸ τὴν ἔδρα του. Γιὰ νὰ τὸ ξέρῃ αὐτὸ, ἀρκεῖ νὰ κυττάξῃ με προσοχὴ τοὺς ἐνόχους τὴν ὥρα πού, βγαίνοντας ἀπ' τὸ δωματίον τῆς διακρίσεως, μετὰ τὴν λήψιν τῆς ἀποφάσεως, μπαίνουν μέσα στὴν αἰθούσα τοῦ δικαστηρίου γιὰ νὰ καταλάβουν τὴς ἐδρες τὸν. Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἂν οἱ ἐνόχοι ἀποφύγουν νὰ κυττάξουν τὸν ταδικαστικὸν εἰς θάνατον. Ἄν ὅμως συμβεῖ τὸ ἀντίθετο, τότε ὁ κατηγορούμενος ἔλχε γινῶσκει τὴ ζωὴ του. Ἡ ἀποφάσις ἡ καταδικαστικὴ ἀπλῶς σὲ ἐκτέλεσι.

Μιά φορά μάλιστα διακινδύνευσε τὴν ἐπαγγελματικὴν του ὑπόστασις ὁ Ουάλλας, γιὰ ν' ἀποδείξῃ τὴν ὀρθότητά τῆς θεωρίας του αὐτῆς.
Δικαζόταν κάποιος κακοκρογὸς γιὰ ἕνα ἐγκλημα, τὸ ὁποῖο εἶχε συντάξει τὴν ἀγγλικὴ κοινὴ γνώμην καὶ ἡ ἐφημερίδες περιέμεναν τὴν ἀπόφασιν γιὰ νὰ βγάλουν παρατηρήματα. Οἱ ρεπόρτερ ἔλχαν λάβει φωνικὰ κάθε μέτρο γιὰ νὰ εἰδοποιήσουν δὸς τὸ δυνατόν πὺρ γρήγορα καθένας τὴν ἐφημερίδα του.
Τὴ στιγμὴ λοιπὸν πού οἱ ἐνόχοι, μετὰ τῇ διακρίσει, ἐπρόκειτο νὰ μπουν στὴν αἰθούσα τὸν συνεδριάσεως γιὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἀποφάσεως, ὅλοι οἱ ἄλλοι δημοσιογράφοι περιέμεναν καθήμενοι στὸ τραπέζι τὸν πρακτικογράφον, ὡλισμένοι με μολύβι καὶ χαρτί.
Ὁ Ουάλλας, ἀντίθετως, ἔλχε τοποθετηθεῖ ὀρθὸς στὴν ἐξώπορτα τῆς αἰθούσης, με τὰ μάτια καρφωμένα στὴν πόρτα, ἡ ὁποία ἐπικοινωνοῦσε με τὸ δωματίον τὸν διακρίσεων. Μόλις μπήκαν οἱ ἐνόχοι, τοὺς κύτταξε ὁ δὸς προσεκτικὰ καὶ εἶδε διὰ πῆγαν καὶ κἀθησαν στὴς θέσεις τους, χωρὶς νὰ ρίξουν οὐτε μιά ματιὰ πρὸς τὸν κατηγορούμενον. Ἐπειτ' ἀπ' αὐτὸ, δὲν τοῦ ἔμεινε καμμιὰ ἀμφιβολία γιὰ τὴν ἀπόφασιν. Ἐπ' ἀντὶ νὰ περμένη, ὅπως οἱ ἄλλοι συνάδελφοί του, ὄρθως ἔξω, ἔτρεξε σ' ἕνα ἀπ' τὰ τηλέφωνα τοῦ δικαστηρίου, πῆρε τὸν ἀρχισυντάκτη του καὶ τοῦ εἶπε:

— Ὁ κατηγορούμενος καταδικάστηκε σὲ θάνατον!... Κυνολοφορῆστε γρήγορα τὸ παρόρημα καὶ κατήστε ἐργάτες γιὰ δεῦτερο παράρημα μὲ λεπτομέρειες πὺρ θὰ σὰς φέρω κατόπι.
Ἐπειτα ξαναγύρισε στὴν αἰθούσα.
Ὅσπου νὰ καθίσουν οἱ ἐνόχοι στὴς θέσεις τους, νὰ προσαχθῇ ὁ κατηγορούμενος, νὰ γίνῃ ἡσυχία, νὰ διαβάσῃ ὁ πρόεδρος τῶν ἐκτελεστικῶν καὶ νὰ βγάλῃ τὸ δικαστήριο τὴν ὀριστικὴν ἀπόφασιν, ἡ ὁποία ἔλχε πρῶτα μὲν ὡς τὴ μάνεψε ὁ Ουάλλας, πέρασε περὶ πρὶν μισὴ ὥρα. Καὶ δταν οἱ ἄλλοι ρεπόρτερ βῆκαν γιὰ νὰ πάνε τὰ χειρόγραφα τους στὴς ἐφημερίδες τὸν, ἄκουσαν κατάκλητοι τοὺς ἐφημεριοδόπας νὰ διαλαλοῦν τὸ παρόρημα τῆς ἐφημερίδος τοῦ Ουάλλας.
Ἀληθινὸς θαυμαστὸς δηλαδῇ.
Ἀλλὰ ὁ ἀρχισυντάκτης τοῦ Ουάλλας, δταν ἔμαθε με πὺν τρόπο ἐκείνος ἐφημεριοδὸς τὴ δημοσιογραφικὴ αὐτὴ ἐπιτυχία του, τὸν ἔβαλε μπροστά:

— Δὲν μ' ἐνδιαφέρει, τοῦ εἶπε, ἂν πούλησαμε ἑκατοντάδες χιλιάδες παραρτήματα. Ἐκεῖνο πὺρ μ' ἐνδιαφέρει εἶνε διὰ, ἂν τὸν ἡ πόφασίς δὲν ἦταν ὡς μοῦ τηλεφώνησε, ἡ ἐφημερίδα μὰς θὰ σὺν ματίζεταν γιὰ πάντα. Καὶ περὶ τὸν νὰ σοῦ εἰπῶ διὰ θὰ ἔπρεπε τὸν ν' ἀλλάξῃς ἐπ' ἀγγέλιμα, γιατί καμμιὰ ἐφημερίδα στὸν κόσμὸν δὲν θὰ σ' ἔπαινε πεία γιὰ ρεπόρτερ τῆς.

Ἐπειτα ἀπὸ κάμποσα χρόνια — τὴν ἐποχὴ πού ὁ διάσημος συγγραφεὺς κληρονόμωταν συχνὰ ὡς ἐνοχὸς στὸ κακοκυροδικεῖον — τὸ συνέβη ἕνα ἀμίμητο περιστατικόν.
Ἦταν ἐνοχὸς σὲ μιά μεγάλη δίκα, κατὰ τὴν ὁποία ὁ κατηγορούμενος εἶχε καταδικασθεῖ σὲ θάνατον.
Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως, ὁ Ουάλλας κίνησε νὰ φύγῃ, δταν, στὴν αὐλὴ τοῦ δικαστηρίου, τὸν πληρώσει μιά γυναίκα.

— Εἰσάστε ὁ κύριος Ουάλλας, δὲν εἶν' ἔτσι; τοῦ εἶπε στενάζοντας μπροστά του.
— Μάλιστα, κυρία μου. Τί θέλετε; ποιά εἶστε; ρώτησε ὁ Ουάλλας.
— Εἰμαι ἡ σύζυγος τοῦ κατηγορουμένου πὺρ καταδικάστηκε σὲ θάνατον.

Ὁ Ουάλλας τὰ χρειάστηκε. Ὅπως ἦταν φυσικὸ, σκέφτηκε διὰ ἡ γυναίκα ἐκείνη τὸν περιέμενε γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ, ἡ τοῦλάχιστον νὰ τὸν δειρῇ, ἀφοῦ καὶ αὐτὸς εἶχε συντελεσθεῖ νὰ σταλῇ ὁ ἄνθρωπος τῆς στιγμῆς ἀγγόνι. Πῆρε λοιπὸν τὴν ἀνάλογη στάσι, ἔτρεψε ν' ἀμνηστὴ ὡς ἔπρεπε.
Μὰ εὐθὺς ἀμέσως, δταν κύτταξε τὴ γυναίκα ἐκείνη καλύτερα, εἶδε διὰ τὸ ὅρος τῆς, ὅτι μόνον δὲν ἦταν ἀπειλητικὸ, ἀλλὰ τοῦλάχιστον γελαστό, ἥρεμο καὶ κάπως συνεσταλμένο. Τότε ἐτοιμάστηκε νὰ τὴν μιλῇ, νὰ δικαιολογήσῃ γιὰ τὴν ἀπόφασιν, νὰ τῆς πῇ μερικὰ παραρηματα λόγια.

Ἐκείνη ὅμως δὲν τοῦ ἔδωσε καιρὸ νὰ μιλῇ. Τείνοντας ἕνα ἄλλο σὲ ἀρτήμα λευκώματος πὺρ κρατοῦσε στὸ χέρι τῆς, τοῦ εἶπε ὡς ἀπὸ τὴν ἀνδριάδα:
— Μὲ συγχωρεῖτε γιὰ τὸ θάρρος πὺρ πῆρα, κύριε Ουάλλας; νὰ σὰς ἐνοχλήσω. Ἦθελα νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μὲ λογαριάζετε σ' αὐτὸ τὸ λεύκωμα αὐτογράφου πὺρ ἔχω. Θὰ σὰς ἡμῶν πὺρ εὐγνώμων ἂν μὲ πῇ νὰ ναι αὐτὴ τῇ γὰρ. Ὅσο γιὰ τὸν ἄνθρωπον μὲν, αὐτὸς εὐτυχισμένος πὺρ θὰ τὸν ξεφορτωθῶ ἐπὶ τῆς στιγμῆς.
Κατάκλητος, ἀλλὰ πὺρ προθυμότητος συγχώρησε, ὁ Ουάλλας ἔβγαλε τὸν στιλογράφον τοῦ ἑαυτοῦ πὺρ πῆρε τὸν λεύκωμα καὶ τῆς φηγε.

Μολοντὶ διατηροῦσε ὀλόκληρον σταθλὸν με ἄλογα γιὰ τὴς ἱστορίας, πὺρ τοῦ στοιχίζαν χιλιάδες λίρες κάθε χρόνο, ὁ Ουάλλας δὲν ἔτρεπε καμμιὰ κλίσι πρὸς τὴν ἱππασία. Τοῦναντίον, ἦταν ὁ χειρότερος ἱππὸς πὺρ μπορεῖ νὰ φαντασθῇ κανεῖς.
Κάποτε πὺρ ταξίδευε στὸ Μαρρόκο, ἀναγκάστηκε σὲ μιά περὶ πρὶν τὸν σὺ χωριὰ, νὰ πῇ ἔρριπτος. Στὸ δρόμῳ ὅμως τὸ ἄλογό του ἀρτίωνε καὶ τὸν πέταξε καταγῆς.
Ἐκείνη τὴ στιγμὴ περνοῦσε ἀπὸ κει κάποιος Ἑβραῖος ἔμπορος, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ τὸν ἐβοήθησε νὰ στρωθῇ, νὰ ξεκολλησθῇ καὶ νὰ πῇ στὸ ἄλογό του, τοῦ εἶπε:
— Καλέ μου κύριε, μ' αὐτὴ τὴ σέλλα πὺρ χρησιμοποίησε, εἶνε ἐπὶ μένον νὰ φέρῃς διαρκῶς. Ἐχὼ ἐγὼ στὸ κατάστημά μου κατὰ σπῆς σέλλες, πὺρ δταν τῆς χρησιμοποιοῖ κανεῖς, ποτὲ δὲν κινδυνεύει νὰ πέσῃ. Ἄν θέλετε, δώστε μου τὴ διευθύνσι σας νὰ σὰς στείλω μιά.
Ἐχάριστος, τοῦ ἀπάντησε ὁ Ουάλλας. Μένω στὸν τόπον ἐξοχολογῶ κατ' ἐντολήν μου. Ὅριστε καὶ μιά κάρτα μου.
Τὴν ἄλλη μέρα ὁ ξενοδόχος παρουσίασε στὸν Ουάλλας, ἕνα μένος τὸν Ἑβραῖον ἔμπορον, ἕνα... ξευγάρι μπόττες, μαὺ μ' ἕνα γράμμα, στὸ ὁποῖο ἦσαν γραμμένα τὰ ἑξῆς:
Ἀποφεύγετε τὴν ἱππασία, ἀφοῦ δὲν μπορεῖτε νὰ σταθῇ πὺρ νὰ στὸ ἄλογον. Πηγαίνετε πάντοτε πεζὴ καὶ χρησιμοποιοῖτε αὐτὴς τῆς μπόττες. Εἶνε γερεὶς καὶ τόσο ἀσφαλεῖς, ὥστε δὲν κινδυνεύει νὰ τραμισθῇτε ποτὲ πεία στὴ γῆ σας!...

Ὁ Ἐντγκαρ Ουάλλας ἦταν πὺρ γενναῖος ἄνθρωπος. Μὰ μέρα, γράφει ὁ γραμματεὺς του στὴ βιογραφία του, τὸν ἐσκέφθη κάποιος καλὸς φίλος του καὶ τοῦ εἶπε ἕνα δάνειον.
— Μιὰ στιγμὴ, εἶπε ὁ Ουάλλας, νὰ ἰδῶ τὸν ἑλλογισμὸν τὸν φωνῶ. Ἄν ὑπάρχουν διαθέσιμα χρήματα, εὐχαρίστως νὰ σοῦ δώσω.
Ἐβγάλε πρῶτα ἀπ' τὸ συρτάρι τοῦ ἕνα βιβλίδιον ἑπαιτηγῶν μ' ἑξῆς:

Αἱ τῆς ἐταίρας τῆς Λαίδας, ἀπάντησε ἡ γυναίκα του. Ὅλος ὁ κόσμος ἔειπε πὺρ εἶνε καλὴ καὶ φιλότιμη. Θὰ πῶ νὰ τὴν παρακαλέσω νὰ μὰς βοηθήσῃ. Αὐτὴ εἶνε πολὺ ἔξυπνη γυναίκα καὶ πὺρς ξέρει; Μπορεῖ νὰ μὰς σώσῃ.
Ὁ εὐπατριδὴς κίνησε τὸ κεφάλι του με δυσπιστία. Ὅπως ἦταν πατέρας, ἀγαποῦσε τὸ γιὸν του καὶ ἀφοῦ τοῦ δινόταν εὐκαιρία ν' ἀναβῇ γιὰ λίγες μέρες τὴν ἀποκλήρωσιν τοῦ παιδιοῦ του, δὲν ἔφερε ἀντίρρηση. Ἐτοίμην ἡ γυναίκα του πῆγε στὴ Λαίδα καὶ ζήτησε τὴ συνδρομὴ τῆς.
Καὶ δὲν γελίστηκε στὴς ἐλπίδες τῆς. Ἡ ὥρα ἐταίρα λιπώθηκε τὴ δύστηνη ἐκείνη μητέρα καὶ τῆς ὑποσχέθηκε νὰ σώσῃ τὸ γιὸν τῆς.
Πραγματικῶς, τὴν ἄλλη μέρα ἡ Λαίς, μεταμφιεσμένη σὲ νεαρὸ εὐπατριδὴ, πῆγε στὸν πατέρα τῆς Γοργῶς, ἡ ὁποία δὲν τὴν ἐγνώριζε ἐξ ὕψεως, τῆς προσέφερε μιά δόρα καὶ ἄρχισε νὰ τῆς κίνη ἐρωτικῶς ἐκδηλώσεις.
— Ὡραία Γοργῶ, τῆς εἶπε, σὲ λατρεῖω καὶ γιὰ χάρη σου εἶμαι ἀποκαταστάς νὰ μῶν καθε θυσιᾶ. Ἄν δεχθεῖς τὸν ἑρωτὰ μου, ἔπειτα μὲ καὶ τ' ὀνομά μου θὰ σοῦ ἀνήκουν. Θὰ σὲ παντρευθῶ καὶ σὲ ἐξασφαλίσω μιά πλούσια καὶ ἀνετη ζωὴ. Εἶμαι πὺρ ἀνέξερτος, χωρὶς καμμιὰ ὀλιγομενικὴ ὑποχρέωσις. Ἄν μὲ πῇ ἕνα ἐνδοκίμο σου στόμα καὶ θὰ μὲ πῇ ὅτι εἶναι ἐνδοκίμο.
Ἡ Γοργῶ δὲν μποροῦσε οὐτε νὰ μιλῇ ἀπ' τὴν ἰδέαν καὶ τὴν γοητείαν πὺρ ἀισθανόταν. Ποτὲ τῆς δὲν ἦρθε διὰ πὺρ ὁ ἄνθρωπος. Τὴν ἄλλοι μορφοῦσε νὰ ὁμοιωθῇ πρὸς τὸν πατέρα τῆς.
Ἐκείνη ὅμως δὲν τοῦ ἔδωσε καιρὸ νὰ μιλῇ. Τείνοντας ἕνα ἄλλο σὲ ἀρτήμα λευκώματος πὺρ κρατοῦσε στὸ χέρι τῆς, τοῦ εἶπε ὡς ἀπὸ τὴν ἀνδριάδα:
— Μὲ συγχωρεῖτε γιὰ τὸ θάρρος πὺρ πῆρα, κύριε Ουάλλας; νὰ σὰς ἐνοχλήσω. Ἦθελα νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μὲ λογαριάζετε σ' αὐτὸ τὸ λεύκωμα αὐτογράφου πὺρ ἔχω. Θὰ σὰς ἡμῶν πὺρ εὐγνώμων ἂν μὲ πῇ νὰ ναι αὐτὴ τῇ γὰρ. Ὅσο γιὰ τὸν ἄνθρωπον μὲν, αὐτὸς εὐτυχισμένος πὺρ θὰ τὸν ξεφορτωθῶ ἐπὶ τῆς στιγμῆς.
Κατάκλητος, ἀλλὰ πὺρ προθυμότητος συγχώρησε, ὁ Ουάλλας ἔβγαλε τὸν στιλογράφον τοῦ ἑαυτοῦ πὺρ πῆρε τὸν λεύκωμα καὶ τῆς φηγε.

Μολοντὶ διατηροῦσε ὀλόκληρον σταθλὸν με ἄλογα γιὰ τὴς ἱστορίας, πὺρ τοῦ στοιχίζαν χιλιάδες λίρες κάθε χρόνο, ὁ Ουάλλας δὲν ἔτρεπε καμμιὰ κλίσι πρὸς τὴν ἱππασία. Τοῦναντίον, ἦταν ὁ χειρότερος ἱππὸς πὺρ μπορεῖ νὰ φαντασθῇ κανεῖς.
Κάποτε πὺρ ταξίδευε στὸ Μαρρόκο, ἀναγκάστηκε σὲ μιά περὶ πρὶν τὸν σὺ χωριὰ, νὰ πῇ ἔρριπτος. Στὸ δρόμῳ ὅμως τὸ ἄλογό του ἀρτίωνε καὶ τὸν πέταξε καταγῆς.
Ἐκείνη τὴ στιγμὴ περνοῦσε ἀπὸ κει κάποιος Ἑβραῖος ἔμπορος, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ τὸν ἐβοήθησε νὰ στρωθῇ, νὰ ξεκολλησθῇ καὶ νὰ πῇ στὸ ἄλογό του, τοῦ εἶπε:
— Καλέ μου κύριε, μ' αὐτὴ τὴ σέλλα πὺρ χρησιμοποίησε, εἶνε ἐπὶ μένον νὰ φέρῃς διαρκῶς. Ἐχὼ ἐγὼ στὸ κατάστημά μου κατὰ σπῆς σέλλες, πὺρ δταν τῆς χρησιμοποιοῖ κανεῖς, ποτὲ δὲν κινδυνεύει νὰ πέσῃ. Ἄν θέλετε, δώστε μου τὴ διευθύνσι σας νὰ σὰς στείλω μιά.
Ἐχάριστος, τοῦ ἀπάντησε ὁ Ουάλλας. Μένω στὸν τόπον ἐξοχολογῶ κατ' ἐντολήν μου. Ὅριστε καὶ μιά κάρτα μου.
Τὴν ἄλλη μέρα ὁ ξενοδόχος παρουσίασε στὸν Ουάλλας, ἕνα μένος τὸν Ἑβραῖον ἔμπορον, ἕνα... ξευγάρι μπόττες, μαὺ μ' ἕνα γράμμα, στὸ ὁποῖο ἦσαν γραμμένα τὰ ἑξῆς:
Ἀποφεύγετε τὴν ἱππασία, ἀφοῦ δὲν μπορεῖτε νὰ σταθῇ πὺρ νὰ στὸ ἄλογον. Πηγαίνετε πάντοτε πεζὴ καὶ χρησιμοποιοῖτε αὐτὴς τῆς μπόττες. Εἶνε γερεὶς καὶ τόσο ἀσφαλεῖς, ὥστε δὲν κινδυνεύει νὰ τραμισθῇτε ποτὲ πεία στὴ γῆ σας!...

Ὁ Ἐντγκαρ Ουάλλας ἦταν πὺρ γενναῖος ἄνθρωπος. Μὰ μέρα, γράφει ὁ γραμματεὺς του στὴ βιογραφία του, τὸν ἐσκέφθη κάποιος καλὸς φίλος του καὶ τοῦ εἶπε ἕνα δάνειον.
— Μιὰ στιγμὴ, εἶπε ὁ Ουάλλας, νὰ ἰδῶ τὸν ἑλλογισμὸν τὸν φωνῶ. Ἄν ὑπάρχουν διαθέσιμα χρήματα, εὐχαρίστως νὰ σοῦ δώσω.
Ἐβγάλε πρῶτα ἀπ' τὸ συρτάρι τοῦ ἕνα βιβλίδιον ἑπαιτηγῶν μ' ἑξῆς:

Η ΠΕΡΙΦΗΜΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΛΑΪΔΟΣ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ

ΚΣΤ'

Αἱ τῆς ἐταίρας τῆς Λαίδας, ἀπάντησε ἡ γυναίκα του. Ὅλος ὁ κόσμος ἔειπε πὺρ εἶνε καλὴ καὶ φιλότιμη. Θὰ πῶ νὰ τὴν παρακαλέσω νὰ μὰς βοηθήσῃ. Αὐτὴ εἶνε πολὺ ἔξυπνη γυναίκα καὶ πὺρς ξέρει; Μπορεῖ νὰ μὰς σώσῃ.

Ὁ εὐπατριδὴς κίνησε τὸ κεφάλι του με δυσπιστία. Ὅπως ἦταν πατέρας, ἀγαποῦσε τὸ γιὸν του καὶ ἀφοῦ τοῦ δινόταν εὐκαιρία ν' ἀναβῇ γιὰ λίγες μέρες τὴν ἀποκλήρωσιν τοῦ παιδιοῦ του, δὲν ἔφερε ἀντίρρηση. Ἐτοίμην ἡ γυναίκα του πῆγε στὴ Λαίδα καὶ ζήτησε τὴ συνδρομὴ τῆς.

Καὶ δὲν γελίστηκε στὴς ἐλπίδες τῆς. Ἡ ὥρα ἐταίρα λιπώθηκε τὴ δύστηνη ἐκείνη μητέρα καὶ τῆς ὑποσχέθηκε νὰ σώσῃ τὸ γιὸν τῆς.

Πραγματικῶς, τὴν ἄλλη μέρα ἡ Λαίς, μεταμφιεσμένη σὲ νεαρὸ εὐπατριδὴ, πῆγε στὸν πατέρα τῆς Γοργῶς, ἡ ὁποία δὲν τὴν ἐγνώριζε ἐξ ὕψεως, τῆς προσέφερε μιά δόρα καὶ ἄρχισε νὰ τῆς κίνη ἐρωτικῶς ἐκδηλώσεις.
— Ὡραία Γοργῶ, τῆς εἶπε, σὲ λατρεῖω καὶ γιὰ χάρη σου εἶμαι ἀποκαταστάς νὰ μῶν καθε θυσιᾶ. Ἄν δεχθεῖς τὸν ἑρωτὰ μου, ἔπειτα μὲ καὶ τ' ὀνομά μου θὰ σοῦ ἀνήκουν. Θὰ σὲ παντρευθῶ καὶ σὲ ἐξασφαλίσω μιά πλούσια καὶ ἀνετη ζωὴ. Εἶμαι πὺρ ἀνέξερτος, χωρὶς καμμιὰ ὀλιγομενικὴ ὑποχρέωσις. Ἄν μὲ πῇ ἕνα ἐνδοκίμο σου στόμα καὶ θὰ μὲ πῇ ὅτι εἶναι ἐνδοκίμο.

Ἡ Γοργῶ δὲν μποροῦσε οὐτε νὰ μιλῇ ἀπ' τὴν ἰδέαν καὶ τὴν γοητείαν πὺρ ἀισθανόταν. Ποτὲ τῆς δὲν ἦρθε διὰ πὺρ ὁ ἄνθρωπος. Τὴν ἄλλοι μορφοῦσε νὰ ὁμοιωθῇ πρὸς τὸν πατέρα τῆς.

Ἐκείνη ὅμως δὲν τοῦ ἔδωσε καιρὸ νὰ μιλῇ. Τείνοντας ἕνα ἄλλο σὲ ἀρτήμα λευκώματος πὺρ κρατοῦσε στὸ χέρι τῆς, τοῦ εἶπε ὡς ἀπὸ τὴν ἀνδριάδα:

— Μὲ συγχωρεῖτε γιὰ τὸ θάρρος πὺρ πῆρα, κύριε Ουάλλας; νὰ σὰς ἐνοχλήσω. Ἦθελα νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μὲ λογαριάζετε σ' αὐτὸ τὸ λεύκωμα αὐτογράφου πὺρ ἔχω. Θὰ σὰς ἡμῶν πὺρ εὐγνώμων ἂν μὲ πῇ νὰ ναι αὐτὴ τῇ γὰρ. Ὅσο γιὰ τὸν ἄνθρωπον μὲν, αὐτὸς εὐτυχισμένος πὺρ θὰ τὸν ξεφορτωθῶ ἐπὶ τῆς στιγμῆς.
Κατάκλητος, ἀλλὰ πὺρ προθυμότητος συγχώρησε, ὁ Ουάλλας ἔβγαλε τὸν στιλογράφον τοῦ ἑαυτοῦ πὺρ πῆρε τὸν λεύκωμα καὶ τῆς φηγε.

Μολοντὶ διατηροῦσε ὀλόκληρον σταθλὸν με ἄλογα γιὰ τὴς ἱστορίας, πὺρ τοῦ στοιχίζαν χιλιάδες λίρες κάθε χρόνο, ὁ Ουάλλας δὲν ἔτρεπε καμμιὰ κλίσι πρὸς τὴν ἱππασία. Τοῦναντίον, ἦταν ὁ χειρότερος ἱππὸς πὺρ μπορεῖ νὰ φαντασθῇ κανεῖς.
Κάποτε πὺρ ταξίδευε στὸ Μαρρόκο, ἀναγκάστηκε σὲ μιά περὶ πρὶν τὸν σὺ χωριὰ, νὰ πῇ ἔρριπτος. Στὸ δρόμῳ ὅμως τὸ ἄλογό του ἀρτίωνε καὶ τὸν πέταξε καταγῆς.
Ἐκείνη τὴ στιγμὴ περνοῦσε ἀπὸ κει κάποιος Ἑβραῖος ἔμπορος, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ τὸν ἐβοήθησε νὰ στρωθῇ, νὰ ξεκολλησθῇ καὶ νὰ πῇ στὸ ἄλογό του, τοῦ εἶπε:
— Καλέ μου κύριε, μ' αὐτὴ τὴ σέλλα πὺρ χρησιμοποίησε, εἶνε ἐπὶ μένον νὰ φέρῃς διαρκῶς. Ἐχὼ ἐγὼ στὸ κατάστημά μου κατὰ σπῆς σέλλες, πὺρ δταν τῆς χρησιμοποιοῖ κανεῖς, ποτὲ δὲν κινδυνεύει νὰ πέσῃ. Ἄν θέλετε, δώστε μου τὴ διευθύνσι σας νὰ σὰς στείλω μιά.
Ἐχάριστος, τοῦ ἀπάντησε ὁ Ουάλλας. Μένω στὸν τόπον ἐξοχολογῶ κατ' ἐντολήν μου. Ὅριστε καὶ μιά κάρτα μου.
Τὴν ἄλλη μέρα ὁ ξενοδόχος παρουσίασε στὸν Ουάλλας, ἕνα μένος τὸν Ἑβραῖον ἔμπορον, ἕνα... ξευγάρι μπόττες, μαὺ μ' ἕνα γράμμα, στὸ ὁποῖο ἦσαν γραμμένα τὰ ἑξῆς:
Ἀποφεύγετε τὴν ἱππασία, ἀφοῦ δὲν μπορεῖτε νὰ σταθῇ πὺρ νὰ στὸ ἄλογον. Πηγαίνετε πάντοτε πεζὴ καὶ χρησιμοποιοῖτε αὐτὴς τῆς μπόττες. Εἶνε γερεὶς καὶ τόσο ἀσφαλεῖς, ὥστε δὲν κινδυνεύει νὰ τραμισθῇτε ποτὲ πεία στὴ γῆ σας!...

Ὁ Ἐντγκαρ Ουάλλας ἦταν πὺρ γενναῖος ἄνθρωπος. Μὰ μέρα, γράφει ὁ γραμματεὺς του στὴ βιογραφία του, τὸν ἐσκέφθη κάποιος καλὸς φίλος του καὶ τοῦ εἶπε ἕνα δάνειον.
— Μιὰ στιγμὴ, εἶπε ὁ Ουάλλας, νὰ ἰδῶ τὸν ἑλλογισμὸν τὸν φωνῶ. Ἄν ὑπάρχουν διαθέσιμα χρήματα, εὐχαρίστως νὰ σοῦ δώσω.
Ἐβγάλε πρῶτα ἀπ' τὸ συρτάρι τοῦ ἕνα βιβλίδιον ἑπαιτηγῶν μ' ἑξῆς:

Αἱ τῆς ἐταίρας τῆς Λαίδας, ἀπάντησε ἡ γυναίκα του. Ὅλος ὁ κόσμος ἔειπε πὺρ εἶνε καλὴ καὶ φιλότιμη. Θὰ πῶ νὰ τὴν παρακαλέσω νὰ μὰς βοηθήσῃ. Αὐτὴ εἶνε πολὺ ἔξυπνη γυναίκα καὶ πὺρς ξέρει; Μπορεῖ νὰ μὰς σώσῃ.
Ὁ εὐπατριδὴς κίνησε τὸ κεφάλι του με δυσπιστία. Ὅπως ἦταν πατέρας, ἀγαποῦσε τὸ γιὸν του καὶ ἀφοῦ τοῦ δινόταν εὐκαιρία ν' ἀναβῇ γιὰ λίγες μέρες τὴν ἀποκλήρωσιν τοῦ παιδιοῦ του, δὲν ἔφερε ἀντίρρηση. Ἐτοίμην ἡ γυναίκα του πῆγε στὴ Λαίδα καὶ ζήτησε τὴ συνδρομὴ τῆς.
Καὶ δὲν γελίστηκε στὴς ἐλπίδες τῆς. Ἡ ὥρα ἐταίρα λιπώθηκε τὴ δύστηνη ἐκείνη μητέρα καὶ τῆς ὑποσχέθηκε νὰ σώσῃ τὸ γιὸν τῆς.
Πραγματικῶς, τὴν ἄλλη μέρα ἡ Λαίς, μεταμφιεσμένη σὲ νεαρὸ εὐπατριδὴ, πῆγε στὸν πατέρα τῆς Γοργῶς, ἡ ὁποία δὲν τὴν ἐγνώριζε ἐξ ὕψεως, τῆς προσέφερε μιά δόρα καὶ ἄρχισε νὰ τῆς κίνη ἐρωτικῶς ἐκδηλώσεις.
— Ὡραία Γοργῶ, τῆς εἶπε, σὲ λατρεῖω καὶ γιὰ χάρη σου εἶμαι ἀποκαταστάς νὰ μῶν καθε θυσιᾶ. Ἄν δεχθεῖς τὸν ἑρωτὰ μου, ἔπειτα μὲ καὶ τ' ὀνομά μου θὰ σοῦ ἀνήκουν. Θὰ σὲ παντρευθῶ καὶ σὲ ἐξασφαλίσω μιά πλούσια καὶ ἀνετη ζωὴ. Εἶμαι πὺρ ἀνέξερτος, χωρὶς καμμιὰ ὀλιγομενικὴ ὑποχρέωσις. Ἄν μὲ πῇ ἕνα ἐνδοκί

HEBB - QMOPΦIA.

Μόνον τὸ ΧΕΡΜΙ
φύττον καὶ τὸ ξέρισμα τῆς
ΩΜΟΡΦΙΑΣ τοῦ δια-
φωσίου, ἀφ' οὗ καὶ καθύπερθε
τάτου γήρατος. Μοναδικὴ
ἡγεμονία νέου βίου
ΧΕΡΜΙ, ἐξαρτήσεως τῆς
γένεως τῆς ἀρχαίας καὶ
σπέρμας ἀκρίβειας τῆς φύσεως
συντηρητικῆς ἡγεμονίας. ΕΠΙ-
ΤΑΙ ΤΑ ΧΡΗΜΑΤΑ ΕΛΛΕΙ-
Α ΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΟΝ.
Ὡς τὸ ἀντικεινὸν φαινομενόν
Πειρασμός καὶ λαὸς τῆς
ΧΡΙΣΤΙΑ, Γ' ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕ
καὶ τὸν Α. ΕΡΑΒΟΥΝ

Κάθε ἄτομον κλονισμένης ὑγεί-
ας ἐξ ἀσθενειῶν τοῦ στήθους
ἔχει ὑποχρέωσιν νὰ μᾶς ζητήσῃ
ἀμέσως τὴν Βιβλιογραφίαν μας:
«Τὸ βουνὸ στὸ σπήτι σας μὲ
τὴν Ἑλατοφίλην» τὴν ὁποί-
αν θὰ τοῦ ἀποστείλωμεν μὲ
πρῶτον ταχυδρομεῖον δωρεάν.

Βιβλιογραφίαν μας ζητήσατε ἀπὸ τὸν Γεν. ἐν Ἑλλάδι καὶ Ἀνατολῇ Ἀντιπρ. μας: Α. Γκέγκην, Ταχ. Θυρίς 283· Ἀθήναις

PREPARATION DES LABORATOIRES
E. EMANS
PARIS - ATHENES

ΑΝΑΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΓΕΩ

ΟΡΑΜΕΙΑ ΤΗΣ ΑΡΤΗΡΙΑΣ

ΚΑΙ ΑΡΘΡΙΤΙ

Τὸ καλύτερον φάρμακον
θεραπεύειν τῆς ἀρτηριο-
σκλήρωσεως ἀπαιτεῖται
ἡ Arteriovacine Dr.
"H ἀρτηριοσκληρωσις
ταχέως διὰ τῆς ἀρτηριο-
σκλήρωσεως, ὅπου διατίθεται
ἐξου, ἐπείσης καὶ ἡ ἀρτη-
ριοσκληρωσις.

The symmetry of the
largest the Egoism.

Εἰς ἐπεμερίαν τοῦ
συναγῆγος τῆς Ἐκκλησίας
Γαλιλαίας Κυβερνήτου
τοῦ Διεσπότη Ἰακώβου
Βλέφους. Βιόλουτα δὲ
οὐκ.

Антиростки

2. BOXYNIGHT

Φαρμακοποιός, 'Αγίου
von 18. 'Αθήναι

ARTI-ARTI-AR

ΤΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟ
ΕΜΠΟΡΙΟΝ

ANT. ΣΑΡΑΝΤΗ

μεταφρασθῆναι εἰς τὴν
ΛΙΤΟΥ ΜΑΡΚΟΥ
 Ἀναλαμβάνει παραγγέλλας
 συνταβασαῖς
ΡΑΥΙΜΟ ΜΕ ΓΟΤ
ΥΑΙΚΑ ΞΕΛΑΡΕΤ
 Μία ἀνέκδοτος ὁ δὲ

ΧΡΥΣΟΧΟΕΙΟΝ ΚΑΙ ΣΤΟΛΟΓΟΝΟΕΙΟΝ
ΣΩΤΗΡΙΟΥ Κ. ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ
ΟΔΟΣ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗΣ 87
ΑΘΗΝΑΙ

Κατασκευάζονται διάφορα μη-
λιτευμένα ποσμήματα.
Έκπαιδευσι θεολογίαν.
Έλκρυσιόσεις και διαγραφύσεις.
Πάλλους ποσμημάτων και θε-
ωρίων θεολογίαν.

Ἡ πρὸς μεγάλη οἰκονομία διὰ
τῶν βαρῶν ARTI.

Πωλούνται εἰς τὰ φαρμακεία
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. ΤΖΟΥΡΟΣ-ΚΑΡΡΑΣ
ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΩΝ 9 - ΤΗΛΕΦ. 23.605

**Βάψτε τα φορέματά σας με βα-
φές ARTI.**

ΑΙ βαρβαροὶ ΑΡΤΙ ἀνακουφίζουν
τὸν εἰσπραγματικὸν προϋπολογισμό.

Κάθε κομμάτι Κυρία δεν πρέπει
να βλέπει τα φάρμακά της
απεφθεγμένον τον ΠΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ
πλωματέζου μεδίστεας

ΔΑΟΣ ΧΡΥΣΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑ

ΟΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ 37κ.

Θα εὖρη όλα τὰ τελευταία
τῆς θαρινῆς σαιζὸν μὲ χάρη. Περι-
γούσατε καὶ τιμὰς λογικὰς.

Γίνονται δεκταί παραγγέλαι
τὰς ἐπαρχίας ἐπὶ μέτρον.